

1554

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

165661 / Freidin Levi

י"ח מרחשון תשנ"ב

למה הנשיאים תרמו כל כך מעט עגלות למשכן? / שיעור בלקוטי שיחות
גרשון, קהת ומררי – בעבודת השם / אור וחיות

03

בדרך כלל חושבים על חינוך רק מגיל שבו הילד כבר יכול להבחין בין טוב לרע ובין אמת לשקר, ורק משלב זה ההורים מתייחסים ברצינות להתנהגות שלהם בתור גורם שמשפיע על חינוך הילד. אבל זו טעות. החינוך מתחיל כבר מהלידה, ואפילו לפני כן. הקדוש ברוך הוא נותן להורים שליחות קדושה ונותן בהם אמון, וכדי שיוולדו ילדים בריאים בגשמיות וברוחניות – ההורים צריכים להתנהג בקדושה ובטהרה • **התועדות עם הרבי**

04

עד כמה אנחנו מממשים את הפוטנציאל שלנו בחיים? האם אנחנו ממצים את הכישורים והיכולות שקיבלנו משמיים? תרומתם של נשיאי השבטים למשכן, עליה מסופר בפרשתנו, יכולה לגרום לנו להרמת גבה בשל הצמצום והאיפוק, ואולי אף הדלות, שהיא מבטאת. אך אם נלמד להסתכל על כך במבט עמוק יותר, נוכל ללמוד מזה עד כמה עלינו לטפח ולנצל את הכישורים והתכונות שלנו שלעיתים רק ממתנים שנגלה ונטפח אותם • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

שלוש משפחות שבט לוי התחלקו ביניהן באחריות על נשיאת המשכן וחלקיו במהלך המסע במדבר. על פי חסידות, לכל אחד משלושת התפקידים יש משמעות בעבודת השם של כל אחד מאיתנו • **אור וחיות**

עת לדעת – 15 • לוח חב"ד – 16 • שניים מקרא
ואחד תרגום – 17 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

השיעור בלקוטי שיחות נוגע בשאלה מעניינת מאד. נשיאי השבטים תרמו למשכן עגלות ובקר לנשיאת חלקי המשכן בנדודים בין התחנות במהלך המסע של בני ישראל במדבר. אבל כשיורדים לפרטים, זה נראה תמוה מאד: חלקי המשכן היו ענקיים וכבדים, והעגלות היו קטנות מאד יחסית. למה הנשיאים הביאו תרומה ב'קמצנות' מינימליסטית כזו? – התשובה של הרבי עושה מהפך תפיסתי ומלמדת אותנו שלכל אחד מאיתנו יש משימה קדושה, לנצל עד תום לקדושה את כל הפוטנציאל והכישורונות שניתנו לו משמיים.

גם המאמר השבוע עוסק בנושא מפרשת השבוע. במשמעות הרוחנית של הדברים, מה ההבדל בין התפקידים של שלוש משפחות הלויים בנשיאת המשכן? איך מתחברים לימוד התורה, קיום המצוות ויראת השם למכלול שלם של עבודת השם?

נסיים בדברי הרבי על מה שמלמד אותנו שמה של הפרשה: "כל יהודי חייב 'להתנשא'. לא משנה מה מצבו הרוחני האישי, כל אחד מסוגל להשפיע על אחרים לפחות במשהו. כשם שגם העני ביותר חייב לקיים מצוות צדקה כפי יכולתו, כך גם האביון הרוחני חייב להעניק ולהשפיע למי שנמצא בדרגה נמוכה ממנו".

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך: שלום בלוי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

ISSN 7474-0793 • 6084000

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות ל"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו" מליובאוויטש
צוקללה"ה נבג"מ ז"ע

התנהגות ההורים לפני הלידה – משפיעה על הילד גם אחרי שיהיה בעצמו אבא וסבא

(מהתוועדות חג השבועות תשכ"ט – תורת מנחם, כרך נו, עמוד 281)

בדרך כלל חושבים רק על הזמן שהילד מגיע לחינוך, כשיכול כבר להבחין בין טוב לרע ובין אמת לשקר. ואילו בנוגע לזמן שלפני זה, חושבים שלא משנה צורת ההתנהגות שלו ושל אימו בבית.

אך האמת אינה כן. אלא תיכף ומיד "כשהתינוק מתחיל לדבר, אביו מלמדו תורה". והרי כאשר התינוק רק מתחיל לדבר, שבדרך כלל זה בגיל שנתיים, הוא לא מדבר בדעת ואינו מבין עדיין את פירוש המילים - ובכל זאת אומרת התורה שמיד כאשר מתפתח אצלו כוח הדיבור צריך לחנכו לתורה. מפני שזה נקלט בו ונחקק בזיכרונו, וגם אחרי עשרות שנים יש לזה השפעה על התנהגותו.

והאמת היא שהחינוך מתחיל עוד לפני שמתחיל לדבר, מיד לאחר לידתו. שכבר אז צריך להזהר ולהקפיד על השיר ששרים כדי להרגיע ולהרדים אותו, אף שאפשר לחשוב שזה לא משנה מהו השיר. כי מכיוון שמדובר אודות תינוק שיש לו נשמת חיים, ויש לנשמה אוזניים פתוחות, אז השיר משפיע על הנשמה ומותיר רושם על כל ימי חייו. ולכן היה מנהג ישראל לשיר לתינוק שרק נולד שיר שתוכנו אודות מעלת התורה יותר מכל הממתקים.

ועוד יותר מכך, זה מתחיל כבר תשעה חודשים לפני לידת התינוק. שכדי שייוולד ילד בריא בגשמיים וברוחניים, צריכים להבטיח שכל העניינים שלפני זה יהיו בטהרה, בכשרות ובקדושה כרצון השם.

ואף שלכאורה מדובר אודות משהו שנעשה כבר בעבר, ואם כך, מה אפשר לעשות עכשיו כדי לתקן זאת? הרי על ידי התשובה אפשר לתקן גם את העבר. אלא שבשביל זה יש צורך להחליט שמכאן ואילך יהיה החינוך בדרך הטוב והישר, ועד שמבצעים תיקון בפועל על ידי תמיכה במוסדות חינוך שמחנכים בדרך הטוב והישר, וגם על ידי הענקת חינוך ראוי לשאר הילדים והנכדים ובצורה כפולה ומכופלת.

או אז, התשובה מתקבלת, וזה גורם לכך שמלמעלה הילדים יתעוררו בתשובה להיטיב את התנהגותם, למרות החיסרון שהיה תשעה חודשים לפני לידתם ואחר כך המשך החינוך בדרך לא טובה.

ובנוגע לחינוך שלאחר הלידה, יש חלק גם לאב. אבל בנוגע לעניין של טהרת המשפחה שמתחיל תשעה חודשים לפני הלידה, המפתח לזה נמצא בידיה של האם. ברצונה תלוי קיום העניין עם כל הדיוקים. ועליה לעשות זאת מבלי להתפעל מדברי השכנה או החברה שמנסות להפחית בערך העניין, שהרי מדובר אודות ענין שנוגע לילד שייוולד ולבניו אחריו עד סוף כל הדורות - בדיוק כשם שלא יעלה על הדעת שבגלל דברי השכנה יעשו דבר שיזיק לבריאות הבן במשך כל ימי חייו, גם לאחר שיהיה אבא וסבא, ולא רק בהיותו תחת הסינר של אימו.

זוהי השליחות הקדושה שנתן הקדוש ברוך הוא לבני ישראל, ובזה הוא נותן אמן בהורים, ובעיקר באם. וכאשר מתנהגים באופן המתאים, נותן הקדוש ברוך הוא בנים, נכדים ונינים בריאים עד סוף כל הדורות.

תרומת הנשיאים

הסיפור בפרשת השבוע שלנו ממשיך סיפור שהתחלנו לקרוא עוד בספר שמות. בפרשות ספר שמות אנו קוראים על ציווי השם כיצד לבנות את המשכן, ועל נדיבות הלב של בני ישראל להביא את החומרים הנדרשים להקמת המשכן. בני ישראל תרמו כמויות אדירות של מתכות יקרות וחומרי גלם יקרי ערך. רוח ההתנדבות הייתה גדולה עד כדי כך שמשה נאלץ להעביר כרוז במחנה המצווה לעצור את שטף התרומות.

אך בעוד העם מגלה נדיבות גדולה, ראשי השבטים חשבו להמתין עד שהעם יסיים להביא את אשר ביכולתו ואז לספק את מה שיחסר. אך למעשה הם לא זכו לכך, כיוון שבני ישראל הביאו את כל חומרי הגלם הנדרשים למשכן בזריזות רבה. הנשיאים נאלצו להסתפק בתרומה משמעותית פחות, והם תרמו את אבני החן לקישוט בגדי הכהונה.

התורה ממשיכה לספר על חנוכת המשכן על ידי משה רבינו, שנערכה כשנה לאחר צאת בני ישראל ממצרים. במהלך ספר ויקרא מסופר בהרחבה על הטקס החגיגי של חנוכת המשכן, על המתרחש באותם ימים וכן על תחילת העבודה במשכן.

בפרשת נשא אנו קוראים על התרחשות נוספת שאירעה בחגיגות חנוכת המשכן, שבה הנשיאים מתקנים את התנהגותם. הפעם הם מזדרזים ומביאים מתנות מיוחדות למשכן לכבוד חגיגות חנוכת הבית. לצד הקורבנות שהקריבו במהלך ימי חנוכת המזבח, מביאים הנשיאים מתנה נוספת לצורך עבודת המשכן¹:

וַיִּקְרִיבוּ נְשֵׂי־יִשְׂרָאֵל... שֵׁשׁ עֶגְלֹת צֶבַע וְשֵׁנִי עֶשֶׂר בָּקָר, עֶגְלָה עַל שְׁנֵי הַנָּשִׂאִים וְשׁוֹר לְאַחֶהָ, וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן.

'עגלות צב' אלו עגלות חזקות², ו'שנים עשר בקר' הם בעלי חיים חזקים שיועדו לסחוב את אותם עגלות, צמד שוורים לכל עגלה. בחשבון פשוט, שהתורה גם טורחת לציין אותו במפורש, כל אחד מנשיאי שנים עשר השבטים התנדב לתרום ראש בקר אחד ו'חצי עגלה' (כל שני נשיאים הביאו במשותף עגלה).

בשביל מה צריך במשכן את כלי התחבורה האלה? נזכור שהמשכן היה מקדש נייד, שליווה את עם ישראל לאורך עשרות שנות המסע אל ארץ ישראל. בכל תחנה היו מרכיבים ומקימים אותו מחדש, ואחר כך מפרקים אותו להמשך המסע. משפחות שבט לוי היו אחראיות על נידוד המשכן. משפחה אחת הייתה אחראית על כלי הקודש, משפחה אחרת הייתה מופקדת על היריעות ששימשו כגג וכגדרות למשכן, ומשפחה שלישית הייתה ממונה על נשיאת הקירות של המשכן.

1. במדבר, ז, ב-ג.

2. רשב"ם. ראו ברש"י, ראב"ע ורמב"ן פירושים נוספים.

שיעור בלקוטי שיחור

ניצול מושלם

עד כמה אנחנו מממשים את הפוטנציאל שלנו בחיים? האם אנחנו ממצים את הכישורים והיכולות שקיבלנו משמיים?

תרומתם של נשיאי השבטים למשכן, עליה מסופר בפרשתנו, יכולה לגרום לנו להרמת גבה בשל הצמצום והאיפוק, ואולי אף הדלות, שהיא מבטאת. אך אם נלמד להסתכל על כך במבט עמוק יותר, נוכל ללמוד מזה עד כמה עלינו לטפח ולנצל את הכישורים והתכונות שלנו שלעיתים רק ממתנים שנגלה ונטפח אותם

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק כה, שיחה שניה לפרשת נשא

עריכה:
הרב דויד אולידורט
הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ

זה כלל כמה חלקים. קודם כל הקרשים - אלו היו ארבעים ושמונה קורות עץ ענקיות, בקוטר מטר ובגובה חמישה מטרים כל אחת. יחד עם הקרשים נישאו גם מאה אדנים עשויים כסף, ששימשו כבסיסים העומדים יציבים על הקרקע ובתוכם ניצבו הקרשים. כל אחד מהאדנים שקל כחמישים קילוגרם, ובחשבון פשוט הם הגיעו ביחד למשקל של חמישה טונות. מלבד זאת, היו גם שישים עמודי עץ ושישים אדני נחושת, שתמכו ביריעות הבד של הגדר החיצונית שמסביב למתחם המשכן.

מובן מאליו שבשביל חלקים גדולים וכבדים כאלה, זקוקים לכלי תחבורה חזקים ויציבים שיאפשרו לשאת אותם במהלך המסע במדבר - ולשם כך נועדה תרומתם של נשיאי השבטים.

השם מנחה את משה לקבל את המתנה ומסביר לו כיצד להשתמש בה, ומשה מבצע את ההנחיה ומחלק את העגלות והבקר לפי נטל המשא בין משפחות שבט לוי³:

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח מֵאֵתָם וְהָיוּ לְעֹבֵד אֶת עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד, וְנָתַתָּה אוֹתָם אֶל הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבָדָתוֹ.

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הָעֵגְלֹת וְאֶת הַבָּקָר, וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל הַלְוִיִּם.

אֶת שְׁמֵי הָעֵגְלֹת וְאֶת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי גֵרְשֹׁן כְּפִי עֲבָדָתָם, וְאֶת אַרְבַּע הָעֵגְלֹת וְאֶת שְׁמֵי הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבָדָתָם בְּיַד אֵיתָמָר בִּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן.

בני מררי שהיו אחראים על נשיאת הקרשים, קיבלו שני שליש מהתרומה, משום שהם סחבו את המשאות הכבדים ביותר. בני גרשון, שהיו אחראים על היריעות, קיבלו חצי ממה שקיבלו בני מררי. ובני קהת לא קיבלו בכלל עגלות ובקר, משום שהם הצטוו לשאת את כלי הקודש על כתפיהם, בעזרת מוטות ארוכים שהיו קבועים בכלי המשכן.

בסיכומי של דבר, אין ספק כי ה'משאיות' אותן נידבו הנשיאים היו שימושיות מאד עבור הלוויים וסייעו להם לבצע כִּיאֹת את המשימה שהופקדה עליהם. אך האם זו נדבה מרשימה שמלמדת על נדיבות לב?

3. שם, ד-ח.

בנדבת המשכן מצינו שנתנית בני ישראל הייתה בנדיבות לב ביותר, עד שהנדבות היו "רים [לכל המלאכה לעשות אותה] והותר^א".

ואיך יתכן שדווקא נשיאי ישראל צמצמו בנדבת העגלות, וכל אחד מהם לא נידב אלא חצי עגלה, "עגלה (אחת) על שני הנשיאים"?!

יתרה מזו:

נדבת הנשיאים "ביום כלות משה להקים את המשכן", באה כדי לתקן את מה שלא התנדבו תחילה כנדרש, ולבטא את נדבת ליבם עבור המשכן בראוי ובשלמות.

ואיך הם הביעו זאת? - בנדבת חצי עגלה^ב על ידי כל נשיא^ג!

בעוד כל בני ישראל פתחו את ליבם ואת כיסם, ונתנו שפע של נדבות ככל שהשיגה ידם, ואכן סיפקו למשכן כמיות אדירות של מתכות וחומרים יקרים - מקסימום התרומה שנתן כל נשיא הוא לא יותר מאשר חצי עגלה וראש בקר אחד! על פניו, זוהי מתנה די עלובה.

הדבר קשה שבעתיים, כאשר מבינים כי התרומה הזו נועדה 'להשלים' ולתקן את התרומה הראשונית בה לא השתתפו הנשיאים. ככה מתקנים?!

תרומת מינימום

גם אם נעזוב לרגע את מידת הנדיבות של הנשיאים, גם התרומה עצמה משדרת סוג של קמצנות לא מובנת. כשנכנסים לפרקטיקה ומתחילים לחשב את הפרטים, זה נראה שהתרומה הזו הספיקה רק בקושי כדי לשאת את כל המשא העצום של המשכן.

נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

א. ויקהל לו, ז.

ב. וה"ז שלא בערך הנדיבות שהיתה אצלם בפועל לפני"ז - בהבאתם לנדבת המשכן אבני שוהם ואבני מלואים ובושם וגו' (ויקהל שם, כז-ח). ולהעיר מלשון הש"ך עה"ת כאן (עה"פ ז, ג-ד) לא רצה לקבל מהם לפי שהוא מעט לפי ערכם. . אמר אתמול היו רוצים לעשות המשכן כולו ועכשיו מביאים זה המעט.

ג. בספרונו (ז, ג): לאות אחוה ביניהם (וב"מפתח" להמחבר (נדפס בסוף ביאורו על התורה. ירושלים תשמ"ב) בפרשנותו כתב: אף על פי שהיו עשירי (עם) אשר בה היו ראויי שתשרה שכניה ביניהם (וראה גם ש"ך עה"ת). אבל צריך טעם מדוע דוקא בנדבה זו לשאת המשכן הוצרכו להדגיש זה.

ועל זאת יש להוסיף את עמודי המשכן ואדניו², ואת שישים עמודי החצר³ ושישים אדניהם נחושת⁴ - אשר את כולם היו צריכים להעמים על גבי ארבע עגלות! ולכאורה הרי זה היפך ההנהגה של נדיבות ושל הרחבה ועשירות⁵ שהייתה במשכן ובמקדש.

והרי אילו היו עגלות רבות יותר, לא היה צורך להניח⁶ קרשים רבים כל כך זה על גבי זה⁷, והייתה נמנעת הטרחא להשגיח עליהם כל הדרך בעת הולכת קרשי המשכן על גבי העגלות!

הגמרא⁸ מפרטת את מידותיהן של העגלות שתרמו הנשיאים:

פמה ארך עגלה? חמש אמות.
פמה רחב עגלה? שתי אמות ומחצה.

בחשבון פשוט, הקרשים היו ארוכים פי שניים מהעגלות, שהיו אמורות לשמש כמובילות שלהם! מה גם שעמדו לרשותם בסך הכול ארבע עגלות כאלה ולא יותר, בשביל לשנע למעלה ממאה קרשים ועמודים פלוס מאה ושישים אדנים. איך זה עובד?

חכמי הגמרא והמפרשים במשך הדורות התאמצו להסביר כיצד בדיוק סודרו הקרשים הענקיים על גבי ארבע העגלות הקטנות. אחד

4. שבת צט, א.

וביותר אינו מובן:

לפי המובן מפשטות הכתובים, וכן מפורש במדרש⁹, הביאו הנשיאים "שש עגלות צב ושני עשר בקר" אלו כדי "לשאת את המשכן".

וכן היה בפועל, כמפורש בכתוב¹⁰ שמשח חילק את העגלות "כפי עבודתם" - לבני גרשון "את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר", ולבני מררי "את ארבע העגלות ואת שמונת הבקר".

וזאת בשעה שהיו ידועות מידותיהם הגדולות ביותר של הקרשים והעמודים, וממילא אפשר היה לשער את משקלם.

ולכל זאת יש להוסיף את מאה האדנים, שכל אחד מהם כיכר של קודש¹¹ משקלו¹².

ובפרט לפי החשבון המפורט בגמרא¹³, ש"אורך העגלה" היה "חמש אמות" ו"רוחב העגלה" היה "שתי אמות ומחצה". וממילא היה על הקרשים להיות מונחים זה על גבי זה - שנים עשר קרשים על כל עגלה.

והדבר אף גרם לכך שאחד מבני הלויים הוצרך להשגיח ולתקן "את הסדר זו על זו שלא תיפול העליונה, וכל הדרך הוא מהלך אחורי העגלה, וכשרואה אותן משתלפות אל תוך האויר רץ לתוך בלישת הקרשים שבצדדין, עד שמגיע לאמת האויר שביניהם, ודוחק עצמו לעמוד בחצי אמה עד שיחזיר הנשלפת למקומה ועל סדרה"¹⁴.

ד. במדב"ר שם. וראה גם פרש"י פרשתנו ז, יו"ד.

ה. פרשתנו שם, ז-ח.

ו. כמפורש ב"ת"רומה כו, טו ואילך.

ז. שהוא משקל ("ששים מנה ומנה של קודש כפול ה'... הרי ככר של קודש") ג' אלפים שקלים" (פרש"י פקודי לח, כד).

ח. שם, כו. וראה שם ל-לא (בנוגע אדני אה"מ כו'). והרי כל זה ה' במשא בני מררי (פרשתנו ד, לא-ב) על ארבע עגלות!

ט. שבת צט, א.

י. או: כ"ד קרשים על כל ב' עגלות יחד - ראה מחולקת רש"י ותוס' (ד"ה למה ל') שבת שם (ובעוד ראשונים שם) - באופן הנחת הקרשים על העגלות. וראה גם מדרש לקח טוב סוף פרשתנו.

יא. לשון רש"י שם ד"ה הוה נטוי להו. וראה שם תוד"ה אמתא.

יב. ת"רומה כו, לב ואילך.

יג. צע"ג שלא נאמר ממה נעשו עמודי החצר, משא"כ כל שאר פרטי המשכן! וכן (ותמוה עוד יותר) לא נזכרו (ואפילו לא ברמז) הקונדוסין. ובפרש"י מביאם בפשטות (ת"רומה כו, יו"ד) ומפרש "כמין קונדוסין שקורין פלא" ש

(וראה פרש"י עירובין לד, ב) ותו לא!

עתה ראיתי שהקשה כן בנוגע לעמודים בתוס' הריב"א, ועוד ובאברבנאל - שהיו מעצי שטים - ובכל אופן הקושיא - דלמה סתם הכתוב או (את"ל שאין קפידא) למה דוקא בעמודים אין קפידא - במקומה עומדת.

יד. שם, כו, יו"ד ואילך.

טו. שבת קב, ב. וש"י. במדב"ר פרשתנו (לענין קרבנות הנשיאים) פי"ד, יא-יב. וראה אנציקלופדי תלמודית בערכו.

טז. כי אף את"ל שאין עניות במקום עשירות (ע"פ הלכה) הוא רק בכלי שרת ובנוגע לעבודה בפנים המשכן והמקדש (ראה אנציקלופדי שם. וש"י), הרי מובן דאין עניות לכבוד המשכן.

יז. ולהעיר גם מירושלמי (שבת פי"ב ה"ג (הובא גם בר"ח שבת קד, סע"א) ובקה"ע שם. אסת"ר פ"ד, ד), דקדש שוכה "להינתן בצפון ינתן בצפון בדרום ינתן בדרום", ומשמע שיש חילוקי קדושה בדרגות הקרשים דקה"ק כו' (וראה גם פרש"י במשנה שבת קב, א ד"ה משום רשום). ולכאורה מקום לשקו"ט לגבי הנחה אחד על השני - ע"ד דספר של נביאים אין מניחין על חומש (מגילה כו, א. רמב"ם הל' ת"ת פ"ה ה"ה. טוש"ע יו"ד סו"ט רפב).

עולה, האיכות והיופי חשובים יותר.
התורה מלמדת אותנו שכך צריכה להיות
ההתנהגות כלפי כל דבר של קדושה.

כאשר אנו ניגשים לקנות מצות לפסח,
ארבעת המינים או סכך לסוכה - נקנה את
המהודרים ביותר, מבלי לנסות 'לחסוך'.
כאשר חבר צריך עזרה כספית, ניתן לו
ביד רחבה, מבלי להיכנס לחשבונות כמה
באמת חסר לו. וכשנקנה תפילין ומזוזות,
אלו יהיו המהודרות ביותר, מהחנות הכי
אמינה.

אין שטח מת!

כדי למצוא את התשובה, אנחנו צריכים להבין
קודם לכן יסוד עמוק מאד שנמצא ביסודות
התכנון וההקמה של המשכן. נקרא את הדברים
בלשונו של הרבי:

אמרו חז"ל: "כל מה שברא הקדוש ברוך
הוא בעולמו, לא ברא דבר אחד לבטלה".
וכלל זה אמור בכל זמן ובכל מקום, בכל
חלקי ופרטי הבריאה.

בעשיית המשכן, כאשר נתקיים "באתי
לגני - לגנוני" - שלאחרי כל החטאים
שגרמו את סילוק השכינה, ירדה השכינה
למטה בארץ ושרתה במשכן, "ועשו לי
מקדש ושכנתי בתוכם" - אזי, בגמר
מלאכת המשכן, בא לידי גילוי איך שום
פרט אינו לבטלה חס ושלום, אלא כל פרט
ופרט מנוצל בשלמות לתפקיד שעבורו
ברא אותו השם.

ולכן, אף על פי שההנהגה במקדש היא
באופן של עשירות, הרי אין זה באופן של
"לבטלה" חס ושלום, אלא ניכר איך כל
פרט ממלא את תפקידו ותכלית בריאתו.

כשמתבוננים בפרשיות בספר שמות, המתארות
את הציווי של השם על בניית המשכן וכליו ואת
ביצוע תהליך הבנייה של המשכן, אפשר להבחין
שבניית המשכן עצמו הייתה מדויקת להפליא.
למרות שבנדבת המשכן התנדבו בני ישראל מעל

ההסברים המפורסמים הוא שהקרשים נערמו
אחד על השני לגובה רב ובלטו מצדי העגלות.
הקרשים לא היו מסודרים באופן יציב לגמרי על
העגלה, כך שלאורך הנסיעה היו לוויים שליוו
את העגלות ותפקידם היה לייצב את המשא ולא
לתת לקרשים לאבד שיווי משקל וליפול. זה כמו
להעמיס עשרה שולחנות מתקפלים על עגלת
סופר... וכל זה בלי לדבר על העמודים והאדנים,
שתופסים משקל ונפח נוספים.

כך או כך, מתברר שהנשיאים נידבו אך ורק
את המינימום הדרוש כדי לשאת את כל המשא
האדיר הזה. זה לא היה הפתרון הנוח והיעיל
ביותר, אלא המינימום שצריך כדי שאפשר יהיה
'להסתדר' ולסחוב את המשכן איכשהו בעזרת
ארבע העגלות.

כשחושבים על הדברים, מתחזקת השאלה
שבה פתחנו: איך יתכן שהנשיאים ינהגו בקמצנות
כזו? למה הם לא סיפקו עגלות רחבות ונוחות,
ובכמות גדולה, שייסיפקו לנשיאת הקרשים
והאדנים ביעילות ובנוחות?

יותר מזה: לא רק שזה לא מתאים לנשיאים,
זה לא מתאים למשכן. במשכן, ואחריו במקדש,
ההתנהגות הייתה 'עשירה'. מהבניין ועד
הכלים, מהבדים ועד המחבתות - הכול נעשה
בצורה היוקרתית ביותר בלי לחסוך. החומרים
המשובחים ביותר, הקישוטים האומנותיים ביותר
והעבודה המרשימה ביותר.

אם כן, איך זה שהנשיאים תרמו לנשיאת המשכן
עגלות בצורה כל כך מצומצמת ומינימליסטית?
איך יכול להיות שדווקא את חלקי המשכן סחבו
בעגלה קטנה, כשאנשים רצים מאחוריה כל הדרך
ומוודאים שדברים לא ייפלו ממנה?!

העובדה שבמשכן ובבית המקדש הייתה
התנהלות 'עשירה', מהווה בעבורנו מסר
חשוב: התנהגות עשירה צריכה להיות לא
רק כלפי עצמנו, אלא בראש ובראשונה
כלפי 'בית המקדש'.

כולנו יודעים 'להשקיע' ולא לחשוב על
'כמה עולה' כאשר מדובר בדברים שיקרים
לליבנו. ביומולדת עגול להורים נזמין את
הקייטרינג הכי טוב עם המנות הכי נוצצות.
בטיול משפחתי לרגל בת מצווה, נדע
לפנק באטרקציות יקרות ובמלון מפואר.
ישנם מצבים שבהם אין חשבונות של 'כמה

יח. שבת עז, ב.
יט. שהש"ד רפ"ה, ו"ש.
כ. תרומה כה, ח.

במדרש מסופר כי בבריאת העולם הייתה נוכחותו של השם מורגשת ומוחשית. בעקבות חטא עץ הדעת וחטאים נוספים, הקדוש ברוך הוא 'הסתתר' עד שלא היה ניכר כי יש לעולם הזה מנהיג. רק כאשר נבנה המשכן חזר השם להתגלות בעולם, להודיע כי יש כאן מי שמנהיג ומחיה את כל הבריה. לכן כאשר נחנך המשכן, אומר הקדוש ברוך הוא: "באתי לגני", כלומר, חזרתי למקום הטבעי שלי.

אם כן, תפקידו של המשכן הוא לבטא כיצד הקדוש ברוך הוא נוכח ושורה בעולם. המשכן מסמל את העובדה שלעולם הזה יש יוצר, יש מנהיג שמשגיח על כל פרט שבו, הוא ברא את העולם והוא ממשיך לנהל אותו לפרטי פרטים, בדיוק לפי התוכנית שטווה.

כאשר הבורא 'נעלם' ומסתתר מהבריה, נראה לנו שיש דברים שקורים 'סתם כך', שיש פרטים בבריה שהם לא חלק מהתוכנית, שאינם קשורים לקדוש ברוך הוא. איזה עלה ש'סתם כך' נפל מהעץ, גרגרי חול שעפים סתם כך ברוח, או כוכב שהתפוצץ אי שם במרחבי החלל, אלפי שנות אור מאיתנו, ללא שום מטרה מיוחדת. כאשר הבורא לא נוכח, מרגישים שיש בעולם 'שטחים מתים'.

אבל האמת היא, שהעולם הזה, על כל פרטיו ופרטי פרטיו, מהעשבים שצומחים על גדות הירדן ועד חלקיקי אבק שנעים בין כוכבי הלכת, כל היקום האדיר הזה הוא כמו מטוס נוסעים, שבו בכל בורג הושקעה מחשבה, כל סנטימטר מחושב, המסדרון הוא בדיוק בגובה הנחוץ, חלל ידיות הכיסאות מלא עד תום בחוטי חשמל וארונות הקירור מותאמים בדיוק רב למגשי האוכל. הקדוש ברוך הוא יצר כל פרט בבריה בתכנון מדויק, מה שאומר שלכל בורג קטן במערכת יש תכלית ומשמעות - יש סיבה לזה שהוא קיים, יש דרך איך להשתמש בו נכון וזו מטרת הקיום שלו. והרעיון הזה בא לידי ביטוי באופן בולט במשכן, בו כל חלק וכל פרט הוא משמעותי וניכר כיצד הוא מנוצל ומחושב.

עגלות בניצול מלא

מתוך התובנה הזו נוכל להבין את התרומה המינימליסטית של הנשיאים:

כשם שבמשכן עצמו, אף על פי שהייתה שם הנהגה של עשירות והרחבה, מכל

ומעבר והרעיון כמויות של תרומות, עשיית המשכן נעשתה בדיוק על פי ציווי השם 'על המילימטר'.

אחד האתגרים הגדולים של אדריכל הוא לדאוג שבתוכניות הבניה לא יהיה שטח בלתי מנוצל: תחת גרמי המדרגות ישתדלו לתכנן שטחי אחסון, גם החניונים התת-קרקעיים יתוכננו כך שעמודי התווך לא יגרמו להיווצרות של חללים בלתי מנוצלים, המסדרון לא יהיה רחב מעבר לצורך וכך הלאה, כמה שפחות שטחים מתים. בכלי רכב זה בולט לעין עוד יותר: נפתח את מכסה המנוע ונראה עד כמה ניצול השטח הוא מקסימלי. יש את כל מה שצריך, והכל מסודר בצורה מדוקדקת בשטח הקטן שבין הגלגלים. במטוס הדברים בולטים פי כמה: המושבים והשולחנות, המעברים, מקומות האחסון, הכול מתקפל ונשלף בדיוק. כל סנטימטר מנוצל עד תום.

כן, והרבה יותר מכך, השם הקפיד שכל חלקיו ופרטיו של המשכן ייעשו במידה המדויקת הנדרשת כדי שכל אחד מהם ימצא את תפקידו עד תום. לא קטן ממה שנדרש ממנו להיות, אך גם לא גדול יותר בסנטימטר. במשכן לא היו 'שטחים מתים'. כל גרם נחושת או יריעת בד בהם השתמשו במשכן היו חיוניים ומנוצלים עד תום, בדייקנות מופלאה.

כן למדנו בפרשת תרומה, שארון הברית צריך להיות באורך של שתיים וחצי אמות, בגובה של אמה וחצי וברוחב של אמה וחצי. לא פחות ולא יותר. והגמרא⁵ מסבירה שזהו **בדיוק** הגודל הנדרש כדי לאחסן בתוך הארון את לוחות הברית, מבלי שישאר שום חלל ריק.

גם משקל הזהב שממנו ייצרו את המנורה היה בדיוק כיכר זהב, כי זו הכמות הנדרשת לפיסול המנורה על כל קישוטיה באופן מדויק ובניצול מלא.

כן גם לגבי כל הכלים שבהם היו מקריבים את הקורבנות: הכלים נעשו כך שיכילו **בדיוק** את הכמות המדויקת של הקורבן שקרב בהם. כמו מבחנות במעבדה או מנת חיסון, התכולה המקסימלית של הכלי היא למעשה הכמות **המדויקת** של החומר אותו הוא צריך להכיל.

הדיוק הזה מבטא רעיון עמוק מאד.

5. בבא בתרא יד, ב.

המתנשאים לגובה של עשרים מטרים - הייתה זו תרומה **מיותרת** ובלתי מתקבלת, שכן היא מעבר לצורך המשכן. בדיוק כך, אם היו 'גלגלי המשכן' מסוגלים לסחוב יותר ממשקלו של המשכן, הייתה זו מתנה מיותרת ובלתי מתקבלת!

למצות את הכישרונות

נדבת העגלות תוך שימוש מדויק בשטח וניצול מושלם של כוח המשא של הבקר, מחדדת לנו היטב את רמת הניצול המקסימלית של כל חלקי המשכן - ומכאן אנו לומדים גם מסר לחיינו:

מכאן הוראה לכל אחד מישראל בעשיית המשכן הפרטי שלו - כמאמר רז"ל^א על הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם": "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם", בתוך כל אחד ואחד מישראל,

עד היכן עליו להיזהר, שכל כוח שניתן לו מאת הקדוש ברוך הוא, ובכל פרטיו, לא ילך לבטלה חס ושלום, אלא ינוצל בשלמות לתכליתו ותפקידו שלשמו ברא אותו השם.

והדברים אמורים על כל כוח מכוחות נפשו. עליו לדעת, שבשעה שהוא לומד תורה ואינו מתייגע כדבעי^ב, אין הוא מנצל כדבעי את הכוח לכך שניתן לו מאת השם^ב.

ועל דרך זה בכל פרט בכישרונותיו, שיש לנצלם "לשם שמיים" ובשביל קיום המצוות, ובהידור דווקא, וכן בפרט להפצת היהדות חוצה.

ועל דרך זה בזמן: אפילו אם "מילא" עשרים ושלוש שעות וחמישים ותשע דקות של היממה, עליו להשתדל שגם הדקה היחידה הנוותרת לא תלך לבטלה חס ושלום.

המשכן במדבר הוא לא רק מבנה היסטורי בו

מקום לא היה שום פרט אחד ולא פרט שבפרט שלא נוצל עבור פעולה או ענין מסוים במשכן,

על דרך זה בנוגע לעגלות והבקר: הם היו **מוכרחים** להיות במידה מדויקת בתכלית, לא פחות, אבל גם לא יותר, כך שלא יהיה בהם ולו פרט וחלק אחד שאינו מנוצל למטרתו, לשאת את המשכן.

הן המידה בכמות, שש עגלות במידותיהן המדויקות, לא עגלות רבות יותר ולא עגלות גדולות יותר,

וכן במספר שני עשר הבקר המוליכים את העגלות, כי אף שמשא המשכן הוא משא כבד ביותר, צריך שינוצלו בשלמות כל הכוחות של כל אחד משני עשר הבקר המוליכים את העגלות.

ואילו היו העגלות במידה גדולה יותר או עגלות רבות יותר, העגלות לא היו בשיעורן הנכון!

אכן, מסתבר שהנשיאים היו רוצים לתרום עגלות רחבות, 'משאיות' שבהן יהיה מקום בשפע לנשיאת קרשי המשכן ויריעות הבד שלו. אך למרות זאת, הם 'התאפקו' ותרמו עגלות במידה מדויקת, בדיוק כפי הצורך, לא פחות ולא יותר.

למה? כי כך זה עובד בבית השם. אין שום דבר סתם, הכול צריך להיות מנוצל באופן מלא. בדיוק כמו שקירות המשכן נעשו בדיוק בגודל הדרוש להם והאדנים בדיוק במשקל הדרוש, כך גם 'גלגלים' של המשכן, העגלות שלו, צריכים היו להיעשות בדיוק במידה הנדרשת, כך שיהיו מנוצלים **עד תום**.

זה כמו שהיינו מזמינים אדריכל ומעצב פנים שיתכננו לנו את הבית הכי שימושי, על השטח הכי קטן. אם הם היו מגדילים ראש ומתכננים בית גדול יותר, הם לא היו עומדים במשימה. כך גם כאן: התורה רוצה להעביר לנו מסר דרך העגלות. הנשיאים נדרשו להביא את העגלות בעלות השטח הקטן ביותר האפשרי, בשילוב כוח הנשיאה של הבקר הנמוך ביותר האפשרי כדי לעמוד בהצלחה במשימת נשיאת המשכן - גם אם זה דורש תכנון מורכב והנדוס הקרשים בערמות גבוהות.

אם הנשיאים היו תורמים למשכן מנורה בעלת עשרה קנים מתוך נדיבות לב, או קרשים

א. ר"ח (שער האהבה פ"ו ד"ה ושני פסוקים). של"ה (ש' האותיות אות ל. ועוד). ובכ"מ.

בב. כתובות סז, רע"א.

כג. ראה גם לקו"ש [המתורגם] ח"ב ע' 258 ואילך דאז הוי ביטול תורה (בדקות).

שרתה השכינה לפני אלפי שנים, אלא הוא **משכן לדוגמה'** בעבורנו. חז"ל מלמדים אותנו כי כל יהודי הוא משכן להשם. וסיפור המשכן הוא לא סיפור היסטורי, אלא מלמד אותנו איך להשרות את השכינה **בתוכנו**, איך להכניס את הקדושה לכל פרט בחיים שלנו.

כאשר אנו קוראים על המשכן, על מלאכת עשייתו, על הכלים הרבים שבו ועל חומרי הגלם שמהם הוא הורכב, אנו קוראים למעשה, ברובד פנימי יותר, על המשכן שבלבנו. כל פרט מסיפור המשכן הוא בעצם הוראה והדרכה מפורטת כיצד להכניס ולהשרות קדושה בכל פרט בחיים שלנו. כך גם העגלות שסחבו את המשכן, מלמדות אותנו שיעור חשוב מאין כמותו. בדיוק כפי שכל הפוטנציאל שבעגלות מוצה עד תום, ללא 'שטח מת', כך גם כאשר יהודי רוצה להכניס קדושה בחייו, עליו לנצל את כל היכולות שהעניק לו השם, לממש כל פוטנציאל שגלום בתוכו עד תום. אנחנו יכולים לקחת את זה לכמה וכמה תחומים בחיים.

כל כישרון של יהודי צריך להיות מנוצל עד תום לעבודת השם. בין אם מדובר על כישרון רטורי, כושר שכנוע, חוש מוזיקלי או חוש ציור. כך גם יהודי שיש לו כישרונות אינטלקטואליים, שמסוגל ללמוד תורה בעומק גדול, אך מסתפק בלימוד בסיסי - הוא איננו מנצל את כוחותיו עד תום, יש לו 'שטח מת' במשכן האישי שלו.

בתור הורים, לפעמים מתעוררת לנו דילמה: האם עלינו להשקיע בחוגים פרטיים שיתנו לילד דרך לבטא את עצמו בציור או בנגינה? האם כאשר אנו מחנכים ילדים לעבודת השם, עלינו לפתח בהם יצירתיות, כישרונות ויכולות פוטנציאליות? - העגלות של המשכן מלמדות אותנו: העולם שברא השם הוא לכבודו, וכך גם הכישרון. יהודי מצווה לעבוד את השם בכל תחום שניתן לו, ואם יש לו פוטנציאל והוא לא מגלה אותו ופועל להתמיד ולפעול דרכו כדי לעבוד את השם, הוא מותיר חללים ריקים במשכן שלו.

גם אדם שיש לו יכולות גופניות מיוחדות, כמו גמישות או כוח רב - צריך לפתח את זה, ולמצוא איך לעבוד עם זה את השם: אולי בהדרכה לנוער נושר, או באימון לשמירה על כושר ובריאות לשם שמיים. אדם שיש לו כישרון בבישול, צריך לנצל זאת לפאר סעודות מצווה, או לפנק את משפחתו בסעודות שבת וחג. על הצייר מוטל להפיץ מסרים של אמונה בעזרת ציוריו. הזמר צריך

לקרב לבבות ולהרבות שמחה ונחת. אדם שיש לו חוש עסקי או ניהולי צריך להתנדב לנהל מערך חסד בשכונה, ואדם שיש לו נשיאת חן צריך לנצל אותו כדי להשפיע על הזולת.

לרבים מאיתנו יש כישרון ייחודי שאיננו בא לידי ביטוי. אם לא לנו, אז בטח לאחד מילדינו. עלינו לדעת שכל הכישרונות הללו הם 'עגלות' ו'שוורים' שצריכים לסייע במלאכת המשכן, וחייבים לממש את הפוטנציאל שלהם! אדם שיעדיף לשקוע רק במה שהוא התרגל לעשות מנעוריו וייתן לכישרונות שלו 'לדעוך', כאילו אומר: "יש כאן דבר שהשם נתן לי לחינם". בכך הוא יוצר **חלל ריק ומבוזבז** במשכן השם. **יש לו שור חזק - שלא סוחב כלום!**

וכמובן, גם הזמן הוא משאב יקר שניתן לנו בצורה מוגבלת. השם נתן לנו קצבת חיים כאן בעולם, בלי שום זמן 'רזרבי'. וכמו העגלות במשכן, כל דקה צריכה להיות מנוצלת. אסור שיהיה 'זמן מת' במשכן שלנו. כמו הכוחות והכישרונות שלנו, גם הזמן שלנו חייב להיות מנוצל במקסימום לעבודת השם.

כבר בילדותו גילה ברוך נחשון כישרונות נדירים בציור, והשקיע את כל כוחו בפיתוח ולימוד אומנות זו. אלא שבשנות בחרותו הוא גילה את עולמה של חסידות חב"ד והוקסם ממנה. הוא השתכנע כי שם נמצאת האמת, ושאיף להיכנס ללמוד בישיבה ולהפוך לחסיד מן המניין.

הדילמה הייתה קשה. מחד, שאף לעבוד את השם, מצד שני, שאף לממש את כשרונו הנדיר בציור.

כאשר נסע לניו יורק מיד לאחר חתונתו, זכה לפגישה אישית בת שלוש שעות עם הרבי, בה שטח בפני הרבי את התלבטותיו לגבי אומנות הציור ושילובה עם עבודת השם.

דעת הרבי הייתה חד משמעית: לא רק שלא מוטל עליו לזנוח את הציור, אלא אדרבה, עליו לעבוד את השם דרך הציור, ולבטא ולהביע ביצירותיו מושגים ורעיונות קדושים ורוחניים. בין השאר, אמר לו הרבי: "אומנות הציור עדיין לא הגיעה לתיקונה בעולם הזה דורות רבים. נשמתך ירדה לעולם לתקן את עולם הציור".

תרגולת מעשית

ננסה להיזכר אם יש לאחד מילדינו, או אפילו לנו עצמנו, איזה תחום מודחק, כישרון או יכולת מיוחדת, ונחליט לפתח את התחום הזה ולנצל אותו לעבודת השם. יש לנו ילד מוצלח בלימודים? נחפש מורה פרטי לילד שיקדם את הילד לסיום מסכת; אנחנו טובים בשירה? נתנדב להנעים מגרוננו בתפילה כשליח ציבור; יש לנו גישה לילדים? נאסוף אותם בבית הכנסת ונספר להם סיפורי צדיקים ונאמר איתם פסוקים. וגם אם לא מצאנו משהו ייחודי, נחפש 'שטחים מתים' שאותם אנו יכולים לנצל. שעות מבזבזות ביום שיכולות להפוך לזמן איכות: פעם בשבוע של קריאת סיפורי צדיקים מחדירי אמונה עם הילדים, או ספר קודש שתמיד רצינו להתחיל לקרוא. נמצא 'שטח מת' בחיינו, ונמלא אותו בתוכן.

צידה לדרך

אמר רב יהודה אמר רב: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא דבר אחד לבטלה!

(גמרא, מסכת שבת, דף עז, עמוד ב)

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי
אגודת
חב"ד

משפחת חסידי חב"ד בארץ הקודש מתאחדת
יום ההילולא - ג' תמוז

שלושים שנה

"שמדו הכן כולכם"
אנשים, נשים וטף

שלישי | כ"ו סיון | היכל מנורה, תל אביב

ב"ה

לא להפסיק ללכת

מאמר "נשא את ראש" תשכ"ה

שלוש משפחות שבט לוי התחלקו ביניהן באחריות על נשיאת המשכן וחלקיו במהלך המסע במדבר. על פי חסידות, לכל אחד משלושת התפקידים יש משמעות בעבודת השם של כל אחד מאיתנו.

א. נשיאת ראש

בסוף הפרשה הקודמת ובפרשת השבוע, התורה מדברת על חלוקת האחריות בין שלוש משפחות שבט לוי בנשיאת המשכן וחלקיו במהלך הנדודים במסע במדבר: בני קהת היו אחראים על נשיאת כלי הקודש ובהם ארון הברית – והם נשאו אותם על כתפיהם; בני גרשון היו אחראים על נשיאת היריעות – והם נשאו אותן גם על הכתפיים וגם בעגלות; ובני מררי היו אחראים על נשיאת קרשי המשכן – והם נשאו אותם בעזרת עגלות.

בפסוקים אלה חוזר על עצמו הביטוי "נשיאת ראש", אך לא בצורה שווה: על בני קהת נאמר "נשא את ראש", על בני גרשון נאמר "נשא את ראש" אך בתוספת ההסתייגות "גם הם", ועל בני מררי לא נאמר כלל הביטוי.

בחסידות מוסברים הדברים כך: **נשיאת ראש** היא העבודה הרוחנית של העלאת השכל אל הרצון, והיא הייתה עבודתם של שתי המשפחות: הצורה המושלמת היא העלאה על ידי לימוד התורה, שאז ההעלאה היא פנימית וגלויה (בני קהת, ארון הקודש); הצורה השנייה היא העלאה על ידי קיום המצוות, שהיא העלאה מקיפית ומופשטת יותר (בני גרשון, היריעות). וישנה גם העבודה שמצד היראה, שבה אין כלל העלאה (בני מררי).

למה נאמר על בני גרשון לשאת את ראשם "גם הם"?

"נשא את ראש בני גרשון גם הם".¹

ומד"ק רבינו הגדול בלקוטי תורה²: יש להבין למה נאמר בבני גרשון "גם הם"?

נשיאת ראש – העלאה אל בחינת הרצון

ונקדקת הבאור בזה³, שהענין ד"נשא את ראש" הוא להעלות את בחינת הראש לבחינת הרצון שלמעלה מן השכל.

קהת – העלאה פנימית (תורה); גרשון – העלאה במקיף (מצוות); מררי – יראה

ועקר העלאה זו זהו על ידי עסק התורה, שהיא בחינת רצון העליון.

ובפרטיות יותר, יש מעלה בתורה גם לגבי מצוות: שהמצוות הם בבחינת מקיף בלבד, ואינו מאיר הגלוי

1. פרשתנו ד, כב.

2. ריש פרשתנו (כ, א).

3. שם כא, ב.

בבחינת אור פנימי ממש. אבל התורה היא בבחינת אור פנימי ממש, ושרשה גם כן מפנימיות הכתר. ולכן גבי בני קהת, שהיו טוענים את הארון שבו הלוחות, נאמר "נשא את ראש". אך גם בני גרשון, כיון שנשא את היריעות, בבחינת המקיף, דגמת ההמשכה שעל ידי המצוות - לכן נאמר בהם "נשא את ראש", שהיו ההעלאה לבחינת כתר. ומכל מקום נאמר "בני גרשון גם הם" - לפי שאצלם הרי זה בבחינת מקיף עדיו, ואלו עקר ענין נשיאת ראש נאמר בבני קהת שנשא את הלוחות, שמאיר בבחינת פנימיות. אבל עבודת בני מררי היא בבחינת יראה, הנמשכת מן הראש והמוחין, לכן לא נאמר בהם נשיאת ראש.

ב. מהלכים בין העומדים

בחסידות מוסבר יסוד נוסף שמכיל הביטוי "נשיאת ראש": עבודת השם בצורה של 'הליכה בלי גבול'. כלומר, כאשר האדם יוצא מעצמו ופורץ את מגבלותיו ומגיע לקרבת השם בצורה לא מדורגת ובלתי פרופורציונלית למצבו.

ומהבחינה הזו, כך יש לראות את עבודת הקודש של שלוש משפחות שבט לוי: בני קהת - 'הליכה' על ידי לימוד התורה וקיום המצוות; בני גרשון - 'הליכה' על ידי התעוררות רצון הלב להתקרב אל השם; בני מררי - 'הליכה' שקשורה לעבודה עם הנפש הבהמית.

קהת וגרשון - מהלכים; מררי - עומדים

ומוסיף לבאר⁴, שהענין דנשיאת ראש מורה על העבודה בבחינת הלוך בלי גבול, כמו שכתוב⁵ "ונתתי לך מהלכים בין העומדים". דפרוש מהלכים הוא שני מיני הלוך: הראשון על ידי רעיונות דלבא [= רצון הלב], וזהו ענין בני גרשון. והשני על ידי תורה ומצוות, וזהו על ידי בני קהת. ולכן נאמר בשניהם נשיאת ראש. ובחינת מהלכים צריך להיות בין העומדים, בבחינת עצי שטים עומדים דבני מררי, שעבודתם היתה משא הקרשים, שנעשו מעצי שטים עומדים⁶. ולכן לא נאמר בהם נשיאת ראש.

גם אצל בני מררי - עבודת השם כהילוך בלי גבול

אך צריך להבין⁷:

הרי ידוע⁸ שכל ענין נסיעת בני ישראל עם המשכן וכליו במדבר, החל מיציאת מצרים עד בואם אל ירדן ירחו, שאז נכנסו לארץ טובה ורחבה - היה כדי לפעל אצל בני ישראל ענין ההלוך. ואיך אפשר לומר שאצל בני מררי לא היתה העבודה בבחינת הלוך?

והינו, דעם היות שעבודת בני מררי היתה משא קרשי המשכן, שמצד עצמם הם עצי שטים עומדים, מכל מקום, היה צריך להיות אצלם ענין ההלוך בלי גבול, מצד ענין הנסיעה שהיה בכל חלקי המשכן, כולל גם קרשי המשכן, שעל ידם הוא עקר קיום המשכן - אלא כיון שעבודתם בנשיאת קרשי המשכן היתה רק על ידי עגלות (דלא כבני גרשון, שאצלם היתה גם עבודת משא⁹), הנה גם ענין ההלוך קשור עם בבחינת עגלות, שרומז על נפש הבהמית.

4. שם כה, ב.

5. זכרי' ג, ט.

6. תרומה כו, טו. ויקהל לו, כ.

7. בהבא לקמן - ראה לקו"ש ח"ח ע' 53 ואילך (ממאמר זה).

8. ראה לקו"ת מסעי פח, ריש ע"ד. פט, ב. ושם צו, א - שהוא בחי' הליכה. וראה המשך המאמר בלקו"ת כאן.

9. נתבאר בארוכה בשיחות שלפני המאמר (לקו"ש שם ע' 49 ואילך).

ג. הילוך בלי גבול

דווקא על ידי ירידתה של הנפש האלוקית לעולם הזה ולחיים בתוך גוף עם נפש בהמית, אפשר להגיע לעבודת השם באופן של 'הליכה', וזאת בשלושה שלבים שמקבילים לתפקידיהם של שלוש משפחות שבט לוי:

השלב הראשון הוא עצם ההליכה. האדם מצד טבעו מאופק ומוגבל. לנפש הבהמית יש כוחות פראיים וחזקים, ולכן רק כאשר רותמים אותה לעבודת השם – העבודה נעשית בכוחות גדולים וללא הגבלה (מררי, עגלות).

השלב השני הוא רתימת הנפש האלוקית ל'הליכה' בלי גבול. הנפש האלוקית מצד טבעה שייכת לעולמות סדורים ומדודים יותר, ורק בעזרת הנפש הבהמית אפשר להעיר גם אותה וליצור בה משיכה חזקה לקדוש ברוך הוא בצורת 'הליכה' (גרשון – עבודה גם בעזרת עגלות).

השלב השלישי הוא העלאת הנפש האלוקית לשורשה. לאחר שהנפש האלוקית מצטרפת ל'הליכה' של הנפש הבהמית, היא מתעלה אל המקור הגבוה שלה – ששם אין כלל מקום והתייחסות לנפש הבהמית (קהת, בכתף בלבד).

שלושה שלבים ב"הילוך" בעבודת השם: אהבת השם בנפש הבהמית, משיכה לאלוקות גם בנפש האלוקית, התעלות הנפש האלוקית לשורשה

ויבן בהקדים באור ענין העבודה הילוך בלי גבול, שנעשה על ידי הירידה למטה דוקא - שיש בזה שלושה ענינים¹⁰.

ענין הראשון: עצם ההלוך בלי גבול. שהוא ענין האהבה להשם בנפש הבהמית לאחר ברורה. דכון ששרש נפש הבהמית הוא מעולם התהו, לכן הנה דוקא בה ישנו הענין ד"רב תבואות בכוח שור"¹¹, שהוא ענין האהבה בלי גבול.

וענין השני: שפונת ההלוך בלי גבול היא כדי שיהיה "אחריו נרוצה"¹², לשון רבים. שגם נפש האלוקית, שמבחינת התקון, תהיה בתנועה של בלי גבול.

וענין השלישי: שלאחרי שנעשה ההלוך בלי גבול בנפש האלוקית, אזי מתעלית נפש האלוקית לאמתת שרשה ומקורה כפי ששרש לה לבדה. שזה הוא ענין הביאני (לשון יחיד) המלך חדריו.

מררי – רק בנפש הבהמית; גרשון – בלי גבול גם בנפש האלוקית; קהת – שורש הנפש האלוקית

ועל פי זה יש לבאר החלוק בין בני קהת, בני גרשון ובני מררי:

שאצל בני מררי, שהמשא שלקם היה על גבי העגלות, היה ענין ההלוך בלי גבול רק בנפש הבהמית, בחינת עגלות, ולא נפעל ההלוך בהם גופא, בנפש האלוקית.

ואלו אצל בני גרשון נעשה גם הענין דאחריו נרוצה. הינו, שההלוך בלי גבול היה הן בנפש הבהמית, משא בעגלות, והן בנפש האלוקית, עבודת משא.

ואצל בני קהת היה גם הענין היותר נעלה דהביאני המלך חדריו, שזהו ההלוך בלי גבול שמצד השרש האמתי של נפש האלוקית שאינו שייך כלל לנפש הבהמית. ולכן היה עקר משאם הארון, ענין התורה, כיון שהענין דהביאני המלך חדריו נפעל במתן תורה בחדש שבועות¹³.

10. בכל הבא לקמן – ראה בפרטיות ספר הערכים חב"ד ח"א ע' אהבת ה' – ההוספה שבה ע"י נה"ב. וש"נ.

11. לשון הכתוב – משלי יד, ד.

12. לשון הכתוב – שו"ש א, ד.

13. ראה רד"ה משכני (הא') תש"א. ובכ"מ.

עת לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות חב"ד על-פי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת',
מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

תרצ"ב

הרבנית שיינא, בתו הצעירה של אדמו"ר הריי"צ, התחתנה עם בן דודה הרב החסיד ר' מנחם מענדל הכהן הורנשטיין - בנה של הרבנית חיה מושקא, בת אדמו"ר מהר"ש. החתונה התקיימה בעיר לנדבורוב שבפולין, בגלל בעיות במסמכים ותעודות.

בהזמנה לחתונה ששיגר אדמו"ר הריי"צ נכתב: "הנני בזה לבקש את ידידי אשר יואיל נא לקחת חבל טוב בשמחתנו, ויברך את בני הזוג יחיו כי יבנו בית בישראל על יסודי התורה והמצוה ומאושרים יהיו בדור ישרים יבורך ובכל טוב בגשמיות ורוחניות בזכות הוד כבוד קדושת אבותינו רבותינו הקדושים זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע ועל כל ישראל השם עליהם יחיו".

יא סיוון

תר"כ

נולד הרב הקדוש ר' אברהם שניאורסון מקישינב, לימים חותנו של אדמו"ר הריי"צ.

אביו היה אדמו"ר ישראל נח מניעז'ין, בן אדמו"ר הצמח צדק. אימו הייתה הרבנית פריידא, נכדתו של אדמו"ר האמצעי.

תרפ"א

חתונת הרב החסיד ר' שמריהו גוראריה (הרש"ג), עם בתו של אדמו"ר הריי"צ.

אדמו"ר הריי"צ כתב עליו כי "הוא אברך יקר למדן ויודע הרבה חסידות ולמד באותו הסדר שלומדים בישיבת תומכי תמימים, ועוסק במסחר ויש לו שם טוב בין הסוחרים הידועים".

החתונה התקיימה בעיר רוסטוב. אדמו"ר הריי"צ אמר את כל הברכות מתחת לחופה בדבקות ובאריכות גדולה, ובמהלך ימי שבע הברכות אמר הרבה מאמרים ושיחות קודש.

ח סיוון

תר"ח

אדמו"ר מהר"ש התחתן, בגיל ארבע עשרה, עם הרבנית שטערנא, בת אחיו רבי חיים שניאור זלמן מליאדי.

לחתונה הגיעו אלפי חסידים והיא נחגגה בפרסום גדול. במהלך ימי שבע הברכות אמר אדמו"ר הצמח צדק, אביו של החתן, מאמרי חסידות, ובהם מאמר על הפסוק "רפאני השם וארפא".

באמצע ימי שבע הברכות חלתה הכלה במחלה קשה, ולאחר שלושה חודשים נפטרה. כדי להפיג את צערו של אדמו"ר מהר"ש, הורה אביו להקצות עבורו חדר סמוך לחדרו, כדי שיוכל להיכנס אליו בכל עת, והיה מראה לו כתבי יד קודש שלא הראה אפילו לבניו האחרים.

תרל"ב

הרבנית דבורה לאה, בתו הגדולה של אדמו"ר מהר"ש, התחתנה עם הרב החסיד ר' משה אריה לייב גינזבורג מויטבסק.

בהזמנה לחתונה כתב אדמו"ר מהר"ש: "אמרתי אקרא למאהבי נפשי שבא יבואו ליום המוגבל על ראש שמחתי להתעלס באהבים כיד ה' הטובה עלינו, והשם יתברך יזכנו לשמח חתן וכלה. ויעזור להם בכל מאוויי נפשם להיטיב להם מנפש ועד בשר".

י סיוון

תרכ"ה

אדמו"ר מהר"ש ואחיו רבי יוסף יצחק מאוורוטש כתבו ביניהם הסכם, בנוכחות אביהם אדמו"ר הצמח צדק, על השידוך בין ילדיהם - אדמו"ר הרש"ב עם הרבנית שטערנא שרה, בהיות החתן בן ארבע וחצי והכלה בת חמש וחצי. זמן החתונה נקבע ל"קיץ תרל"ה בירושלים".

שבת קודש פרשת נשא

ט סיוון

לפני תפילת מוסף לא אומרים
"אב הרחמים", ובתפילת מנחה
לא אומרים "צדקתך".

לאחר תפילת מנחה קוראים
את פרק א בפרקי אבות.

יום שלישי

יב סיוון

סיום "ימי התשלומין" של
חג השבועות הוא זמן מתאים
להחלטות טובות בלימוד תורה
והפצת התורה, באהבת ישראל
ובנתינת צדקה¹.

יום המישי

יד סיוון

הלילה סוף זמן קידוש לבנה -
כל הלילה.

יב סיוון

תנש"א

לפני השקיעה, הרבי ירד לבית המדרש הגדול
ב-770 להתוועדות פתאומית. הרבי הופיע בפתח בית
המדרש עם מגבת על כתפו ובידו הקדושה ספל מלא
מים, נטל את ידיו לסעודה שלישית והחל באמירת
שיחות קודש. בסיום ההתוועדות עשה הרבי הבדלה
וחילק כוס של ברכה.

יג סיוון

תר"ס

חתונתם של הורי הרבי - הרב הגאון החסיד רבי לוי
יצחק שניאורסון והרבנית חנה. החתונה התקיימה
בביתו של נגיד העיירה דוברינקה, מר ברישקובסקי.
לקראת החתונה חלתה הכלה, ואביה רצה לדחות
את החתונה ושלח שליח מיוחד לאדמו"ר הרש"ב -
שגם היה השדכן - לקבל את הסכמתו לדחיית מועד
החתונה. אך הרבי לא הסכים לדחייה, ונתן את ברכתו
לכך שהחתונה תתקיים במועד וללא בעיות, וכך אכן
היה.

רבי לוי יצחק היה סמוך על שולחן חותנו כעשר
שנים, בהן עסק בתורה יומם ולילה.
בשנת תרס"ט התמנה לרב העיר יקטרינוסלב,
בהיותו בן שלושים ואחת בלבד.

יד סיוון

תרמ"ב

חתונת בנו הצעיר של אדמו"ר מהר"ש, הרב החסיד
רבי מנחם מענדל, עם מרת שרה - בת הרב הגאון רבי
עקיבא קורניצר מקראקא, נכדת ה"חתם סופר".
בהזמנה לחתונה כתב אדמו"ר מהר"ש: "לזאת באתי
עם הספר לקרוא למאהבי נפשי לבוא ליום המוגבל
להתעלס באהבים, והשם יתברך יזכנו לשמוח
בשמחת השם במעשיו וישראל בעושייו ובשמחת
בנינו ובניכם שיחיו, ויעזור לכם בכל מיילי דמיטב
מנפש ועד בשר בכל מאווי נפשכם ונפש ידידם מלב
ונפש חפצה".

החתונה התקיימה בליובאוויטש, ואדמו"ר מהר"ש
אמר כמה מאמרי חסידות.

1. ע"פ התוועדויות תשמ"ט ח"ג עמ' 323.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

להון ויפלחון: כו על־פי אהרן ובניו תהיה
כל־עבדת בני הגרשני לכל־משאם ולכל
עבדתם ופקדתם עליהם בְּמִשְׁמֶרֶת אֵת
כל־משאם: על־פי אהרן ובניו תהיה כל־עבדת
בני הגרשני לכל־משאם ולכל עבדתם ופקדתם
עליהם בְּמִשְׁמֶרֶת אֵת כל־משאם: על מימר
אהרן ובנוהי יְהִי כֹל פִּלְחֹן בְּנֵי גֵרְשֹׁן לְכֹל
מטולהון ולכל פִּלְחָנָהוֹן ותמנון עליהון בְּמִטְרָא
יֵת כֹּל מטולהון: כח זאת עבדת משפחת בני
הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר
בן־אהרן הכהן: זאת עבדת משפחת בני הגרשני
באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן־אהרן
הכהן: דין פִּלְחֹן זרצית בני גרשון במשכן זמנא

ומטרתהון בידא דאיתמר בר אהרן כהנא: ס
שני כח בני מררי למשפחתם לבית־אבתם תפקד
אתם: בני מררי למשפחתם לבית־אבתם תפקד
אתם: בני מררי לזרציתיהון לבית אבהתהון תמני
יתהון: כמבן שלשים שנה ומעלה ועד בן
חמשים שנה תפקדם כִּלְהִבָּא לְצִבָּא לַעֲבֹד
אֶת־עֲבֹדֶת אֹהֶל מוֹעֵד: מבן שלשים שנה ומעלה
ועד בן־חמשים שנה תפקדם כִּלְהִבָּא לְצִבָּא
לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדֶת אֹהֶל מוֹעֵד: מבר תלתין שנין
ולעלא ועד בר חמשים שנין תמנון כל דאיתי
לחילא למפלח ית פִּלְחֹן מִשְׁכָּן זמנא: לא וזאת
משמרת משאם לכל־עבדתם באהל מועד
קרשי המשכן ובריהיו ועמודיו ואדניו: וזאת
משמרת משאם לכל־עבדתם באהל מועד קרשי
המשכן ובריהיו ועמודיו ואדניו: ודא מטרת
מטולהון לְכֹל פִּלְחָנָהוֹן במשכן זמנא דפי
משכנא ועברוהי ועמודוהי וסמכוהי: לב ועמודי
החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם לְכֹל־
כְּלִיָּהֶם ולכל עבדתם ובשמת תפקדו אֶת־כְּלֵי
מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאָם: ועמודי החצר סביב ואדניהם

כא וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה
אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
כב נשא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשֹׁן גַּם־הֵם לְבֵית
אֲבֹתָם לְמִשְׁפָּחָתָם: נשא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשֹׁן
גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפָּחָתָם: קבל ית חשבון
בני גרשון אף אנני לבית אבהתהון לזרציתיהון:
כג מבן שלשים שנה ומעלה עד בן־חמשים
שנה תפקד אותם כִּלְהִבָּא לְצִבָּא לַעֲבֹד
עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: מבן שלשים שנה ומעלה עד
בן־חמשים שנה תפקד אותם כִּלְהִבָּא לְצִבָּא לַעֲבֹד
עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: מבר תלתין שנין
ולעלא עד בר חמשים שנין תמני יתהון כל דאיתי
לחילא חילא למפלח פִּלְחָנָא במשכן זמנא:
כד זאת עבדת משפחת הגרשני לַעֲבֹד ולמשא: דין
פולחן זרצית גרשון למפלח ולמטול: כה ונשא
אֶת־יְרֵיעַת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסֵּהוּ
וּמִכְסֵּה הַתִּחַשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְּמַעְלָה וְאֶת־מִסְךְ
פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ונשא אֶת־יְרֵיעַת הַמִּשְׁכָּן
וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסֵּהוּ וּמִכְסֵּה הַתִּחַשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו
מִלְּמַעְלָה וְאֶת־מִסְךְ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויטלון ית
יְרֵיעַת מִשְׁכָּנָא וְיֵת מִשְׁכָּן זמנא חופאָה וְחֹפֶאָה
דְּסָסְגוֹנָא דִּי עֲלוּהִי מִלְּעֵלָא וְיֵת פֶּרְסָא דְּתִרְעָה
מִשְׁכָּן זמנא: כו ואת קלעי החצר ואת־מִסְךְ
פֶּתַח | שַׁעַר הַחֲצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־
הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי
עֲבֹדָתָם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעֲבָדוּ: ואת
קלעי החצר ואת־מִסְךְ | פֶּתַח | שַׁעַר הַחֲצֵר אֲשֶׁר
עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מִיתְרֵיהֶם וְאֵת
כָּל־כְּלֵי עֲבֹדָתָם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעֲבָדוּ:
וְיֵת סָרְדֵי דִרְתָא וְיֵת פֶּרְסָא דְּמַעְלָנָא דְּתִרְעָה דִּרְתָא
דִּי עַל מִשְׁכָּנָא וְעַל מִדְּבַחָא סָחֹר סָחֹר וְיֵת
אֲטוּגִיָּהוֹן וְיֵת כָּל מְנִי פִּלְחָנָהוֹן וְיֵת כָּל דִּי יִתְמַסֵּר

ויתרתם ומיתריהם לכל־כליהם ולכל עבדתם
ובשמות תפקדו את־כלי משמרת משאם: ועמודי
דדרתא סחור סחור וסמכיהון וסביהון
ואטוניהון לכל מגיהון ולכל פלחניהון ובשמקון
תמנון ית מגי מטרת מטולהון: לא זאת עבדת
משפחת בני מררי לכל־עבדתם באהל מועד
ביר איתמר בן־אהרן הכהן: זאת עבדת
משפחת בני מררי לכל־עבדתם באהל מועד ביר
איתמר בן־אהרן הכהן: דין פלחן ורצית בני
מררי לכל פלחניהון במשפן זמנא בידא דאיתמר
בר אהרן כהנא: לא ויפקד משה ואהרן וגשיאי
העדה את־בני הקהתי למשפחתם ולבית
אבתם: ויפקד משה ואהרן וגשיאי העדה את־
בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: ומנא
משה ואהרן ורברבי כנשתא ית בני קהת
לזרציתיהון ולבית אבהתהון: לא מבן שלשים
שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־הבא
לצבא לעבדה באהל מועד: מבן שלשים שנה
ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־הבא לצבא
לעבדה באהל מועד: מבר תלתין שנין ולעלא
ועד בר חמשין שנין כל דאתי לחילא לפלחנא
במשפן זמנא: לא ויהיו פקדיהם למשפחתם
אלפים שבע מאות וחמשים: ויהיו פקדיהם
למשפחתם אלפים שבע מאות וחמשים: והיו
מנגניהון לזרציתיהון תרין אלפין שבע מאה
וחמשין: לא אלה פקודי משפחת הקהתי כל־
העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן
על־פי יהוה ביד־משה: אלה פקודי משפחת
הקהתי כל־העבד באהל מועד אשר פקד משה
ואהרן על־פי יהוה ביד־משה: אלן מנגי ורצית
קהת כל דפלח במשפן זמנא די מנא משה
ואהרן על מימרא דיי בידא דמשה: ס לא ופקודי
בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: ופקודי
בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: ומנגי בני

גרשון לזרציתיהון ולבית אבהתהון: לא מבן
שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה
כל־הבא לצבא לעבדה באהל מועד: מבן
שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־
הבא לצבא לעבדה באהל מועד: מבר תלתין
שנין ולעלא ועד בר חמשין שנין כל דאתי
לחילא לפלחנא במשפן זמנא: לא ויהיו פקדיהם
למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות
ושלשים: ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם
אלפים ושש מאות ושלשים: והיו מנגניהון
לזרציתיהון לבית אבהתהון תרין אלפין ושית
מאה ותלתין: מא אלה פקודי משפחת בני
גרשון כל־העבד באהל מועד אשר פקד משה
ואהרן על־פי יהוה: אלה פקודי משפחת בני
גרשון כל־העבד באהל מועד אשר פקד משה
ואהרן על־פי יהוה: אלן מנגי ורצית בני גרשון
כל דפלח במשפן זמנא די מנא משה ואהרן על
מימרא דיי: ס ופקודי משפחת בני מררי
למשפחתם לבית אבתם: ופקודי משפחת בני
מררי למשפחתם לבית אבתם: ומנגי ורצית בני
מררי לזרציתיהון לבית אבהתהון: ס מבן
שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה
כל־הבא לצבא לעבדה באהל מועד: מבן
שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־
הבא לצבא לעבדה באהל מועד: מבר תלתין
שנין ולעלא ועד בר חמשין שנין כל דאתי
לחילא לפלחנא במשפן זמנא: ס ויהיו פקדיהם
למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: ויהיו
פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים:
והיו מנגניהון לזרציתיהון תלתא אלפין ומאתן:
ס אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד
משה ואהרן על־פי יהוה ביד־משה: אלה
פקודי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן
על־פי יהוה ביד־משה: אלן מנגי ורצית בני

יִטְמְאוּ אֶת־מַחְנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׂכֵן בְּתוֹכָם:
מִזְכֹּר עַד־נִקְבָּה תִשְׁלַחוּ אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה
תִּשְׁלָחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת־מַחְנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׂכֵן
בְּתוֹכָם: מִדָּכָר עַד נִזְכָּר תִּשְׁלַחוּם לַמִּבְרָא
לְמִשְׁרֵיתָא תִּשְׁלַחְנֻן וְלֹא יִסְאֲבוּן יַת מִשְׁרֵיתְהוֹן
דִּי שְׁכַנְתִּי שְׂרִיָּא בִּינֵיהוֹן: וְיַעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתָם אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֶּן עִשׂוֹ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתָם
אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֶּן
עִשׂוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַעֲבָדוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ
יְתָהוֹן לַמִּבְרָא לְמִשְׁרֵיתָא כְּמָא דִּי מַלְּיִל יִי עִם
מֹשֶׁה בֶּן עֲבָדוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ הַיּוֹדֵבֵר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמַלְּיִל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי: וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכְּל־חַטָּאת
הָאֵדָם לְמַעַל מַעַל בִּיהוָה וְאִשְׁמָה הִנֵּפֶשׁ
הַהוּא: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי
יַעֲשׂוּ מִכְּל־חַטָּאת הָאֵדָם לְמַעַל מַעַל בִּיהוָה
וְאִשְׁמָה הִנֵּפֶשׁ הַהוּא: מַלְּיִל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גָּבֵר
אוֹ אֶתְתָּא אֲרִי יַעֲבְדוּן מִכָּל חֻבֵּי אִנְשָׁא לְשַׁקְרָא
שְׁקֵר קָדָם יִי וַיַּחֲבֹב אִנְשָׁא הַהוּא: וְהַתְּוֹדֹ
אֶת־חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהָשִׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ
בְּרֹאשׁוֹ וְחִמִּישְׁתּוֹ יִסַּף עָלָיו וְנָתַן לְאִשֶּׁר אִשָּׁם
לוֹ: וְהַתְּוֹדֹ אֶת־חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהָשִׁיב
אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמִּישְׁתּוֹ יִסַּף עָלָיו וְנָתַן
לְאִשֶּׁר אִשָּׁם לוֹ: וַיּוֹדִינוּ יַת חֻבֵּיהוֹן דִּי עֲבָדוּ
וַיַּתֵּב יַת חֻבְתָּהּ בְּרִישָׁה וְחֻמְשָׁה יוֹסֵף עֲלוֹהֵי
וַיִּתֵּן לְדָחַב לֵה: ה וְאִם־אֵין לְאִישׁ גָּאֵל לְהָשִׁיב
הָאִשָּׁם אֵלָיו הָאִשָּׁם הַמּוֹשֵׁב לִיהוָה לַפְּהֵן
מִלְכָּד אֵיל הַכַּפָּרִים אֲשֶׁר יִכְפֹּרֻוּ עָלָיו:
וְאִם־אֵין לְאִישׁ גָּאֵל לְהָשִׁיב הָאִשָּׁם אֵלָיו הָאִשָּׁם
הַמּוֹשֵׁב לִיהוָה לַפְּהֵן מִלְכָּד אֵיל הַכַּפָּרִים אֲשֶׁר
יִכְפֹּרֻוּ עָלָיו: וְאִם לִית לְגָבֵר פְּרִיק לְאַתְבָּא

חֹבֶתָא לֵה חֹבֶתָא דְמִתְבַּר קָדָם יִי לְכַהֲנָא בִּר
מְדַבֵּר כְּפִירֵיָא דִּי יִכְפֹּר בֵּה עֲלוּהִי: ט וְכִלְתִּירוּמָה
לְכִלְקִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לִפְנֵי לֹ
יְהוָה: וְכִלְתִּירוּמָה לְכִלְקִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־
יִקְרִיבוּ לִפְנֵי לֹ יְהוָה: וְכָל אִפְרָשׁוּתָא לְכָל
קִדְשֵׁיָא דְבָנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי יִקְרְבוּ לְכַהֲנָא דְלֵה
יְהִי: י וְאִישׁ אֶת־קִדְשֵׁיו לֹ יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן
לִפְנֵי לֹ יְהוָה: וְאִישׁ אֶת־קִדְשֵׁיו לֹ יִהְיוּ אִישׁ
אֲשֶׁר־יִתֵּן לִפְנֵי לֹ יְהוָה: וְגַבֵּר יֵת מַעֲשֵׂר קִדְשָׁה
דְּלֵה יְהוֹן גָּבֵר דִּיתֵן לְכַהֲנָא דְלֵה יְהִי: פ
רְבִיעִי יא וְיִדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה
לְמִימֶר: יב דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁמָה אֲשֶׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ מַעַל:
דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ
כִּי־תִשְׁמָה אֲשֶׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ מַעַל: מִלֵּל עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוֹן גָּבֵר גָּבֵר אָרִי תִסְטִי אֶתְמַה
וְתִשְׁקֹר בֵּה שִׁקֹּר: יג וְשָׁכַב אִישׁ אֶתְהָ שְׁכַבְתִּי
זָרַע וְנִעְלַם מַעֲיָנִי אִישָׁה וְנִסְתָּרָה וְהִיא נִמְמָאָה
וְעַד אֵין בֵּה וְהוּא לֹא נִתְפָּשָׁה: יד וְשָׁכַב אִישׁ
אֶתְהָ שְׁכַבְתִּי זָרַע וְנִעְלַם מַעֲיָנִי אִישָׁה וְנִסְתָּרָה
וְהִיא נִמְמָאָה וְעַד אֵין בֵּה וְהוּא לֹא נִתְפָּשָׁה:
וַיִּשְׁכַּב גָּבֵר יֵתָה שְׁכַבְתִּי זָרַע וְהִיא מְכַסָּא מַעֲיָנִי
בַּעֲלָה וּמִשְׁמָרָא וְהִיא מְסַאָבָא וְסָהִיד לִית בֵּה
וְהִיא לֹא אֶתְאַחֲזָת: יו וְעֵבֶר עָלָיו רֹחַ־קִנְיָנָה
וְקִנְיָ אֶת־אֲשֶׁתּוֹ וְהוּא נִמְמָאָה אוֹ־עֵבֶר עָלָיו
רֹחַ־קִנְיָנָה וְקִנְיָ אֶת־אֲשֶׁתּוֹ וְהִיא לֹא נִמְמָאָה:
וְעֵבֶר עָלָיו רֹחַ־קִנְיָנָה וְקִנְיָ אֶת־אֲשֶׁתּוֹ וְהוּא
נִמְמָאָה אוֹ־עֵבֶר עָלָיו רֹחַ־קִנְיָנָה וְקִנְיָ אֶת־אֲשֶׁתּוֹ
וְהִיא לֹא נִמְמָאָה: יז וְעֵבֶר עֲלוּהִי רֹחַ קִנְיָנָה וַיִּקְנֵי
יֵת אֶתְמַה וְהִיא מְסַאָבָא אוֹ עֵבֶר עֲלוּהִי רֹחַ
קִנְיָנָה וַיִּקְנֵי יֵת אֶתְמַה וְהִיא לֹא מְסַאָבָא:
טו וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת־אֲשֶׁתּוֹ אֶל־הַכְּהֵן וְהִבִּיא
אֶת־קִרְבָּנָה עָלֶיהָ עֲשִׂירֵת הָאִיפָה קֶמַח שְׁעָרִים

לֹא־יֵצֵק עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לִבְנָה כִּי־
מִנְחַת קִנְיָנָה הוּא מִנְחַת זָכָרֹן מִזְבֵּחַ עֹזֹן:
וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת־אֲשֶׁתּוֹ אֶל־הַכְּהֵן וְהִבִּיא אֶת־
קִרְבָּנָה עָלֶיהָ עֲשִׂירֵת הָאִיפָה קֶמַח שְׁעָרִים לֹא־
יֵצֵק עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לִבְנָה כִּי־מִנְחַת
קִנְיָנָה הוּא מִנְחַת זָכָרֹן מִזְבֵּחַ עֹזֹן: יח יִמְתִּי גִבְרָא
יֵת אֶתְמַה לְנֹת כְּהֵנָא וַיִּמְתִּי יֵת קִרְבָּנָה עֲלֵה מִד
מִן עֶסְרָא בְּתִלַּת סָאִין קֶמַח שְׁעָרִין לֹא יִרִיק
עֲלוּהִי מִשְׁחָא וְלֹא יִתֵּן עֲלוּהִי לְבִנְתָּא אָרִי מִנְחַת
קִנְיָנָה הוּא מִנְחַת דְּיוֹכְרָנָא מִדְּכַרְתָּ חֹבָא:
טז וְהִקְרִיב אֶתְהָ הַכְּהֵן וְהַעֲמִידָה לִפְנֵי יְהוָה:
וְהִקְרִיב אֶתְהָ הַכְּהֵן וְהַעֲמִידָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּקְרַב
יֵתָה כְּהֵנָא וַיִּקְיַמְנָה קָדָם יִי: יז וְלָקַח הַכְּהֵן מִיָּם
קִדְשִׁים בְּכִלְי־חֲרָשׁ וּמִן־הַעֲפָר אֲשֶׁר יִהְיֶה
בְּקִרְקַע הַמִּשְׁפָּן יִקַּח הַכְּהֵן וְנָתַן אֶל־הַמִּיָּם:
וְלָקַח הַכְּהֵן מִיָּם קִדְשִׁים בְּכִלְי־חֲרָשׁ וּמִן־הַעֲפָר
אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁפָּן יִקַּח הַכְּהֵן וְנָתַן
אֶל־הַמִּיָּם: יח יִסַּב כְּהֵנָא מִי כִיּוֹר בְּמִן דְּחֹסֶף וּמִן
עֲפָרָא דִּי יְהִי בִּיסוּדִי מִשְׁכָּנָא יִסַּב כְּהֵנָא וַיִּתֵּן
לְמִיָּא: יט וְהַעֲמִיד הַכְּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה
וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת
מִנְחַת הַזָּכָרֹן מִנְחַת קִנְיָנָה הוּא וּבִידֵּי הַכְּהֵן
יִהְיוּ מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים: כ וְהַעֲמִיד הַכְּהֵן
אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה
וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת מִנְחַת הַזָּכָרֹן מִנְחַת קִנְיָנָה
הוּא וּבִידֵּי הַכְּהֵן יִהְיוּ מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים: כא וַיִּקֵּם
כְּהֵנָא יֵת אֶתְמַה קָדָם יִי וַיִּפְרַע יֵת רִישָׁא דְאֶתְמַה
וַיַּהֲב עַל יְדֵהָ יֵת מִנְחַת דְּיוֹכְרָנָא מִנְחַת קִנְיָנָה
הִיא וּבִידָא דְכְּהֵנָא יְהוֹן מִיָּא מְרִירֵיָא מְלִטְטֵיָא:
כב וְהִשְׁבִּיעַ אֶתְהָ הַכְּהֵן וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה אִם־
לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְךָ וְאִם־לֹא שְׁמִית טְמֵאָה
תַּחַת אִישְׁךָ הִנְקִי מִמִּי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים
הָאֵלֶּה: כג וְהִשְׁבִּיעַ אֶתְהָ הַכְּהֵן וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה
אִם־לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְךָ וְאִם־לֹא שְׁמִית טְמֵאָה

תחת אישך הנָּקִי מִמֵּי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה: וַיּוֹמֵר יְתֵהּ כִּהְנָא וַיִּימָר לְאַתָּתָא אִם לֹא שְׂכִיב גְּבֵר יְתִיד וְאִם לֹא סִטִּית לְאַסְתָּאבָּא בַּר מִבְּעִלִּיד הָיִי זַכָּאָה מִמֵּיָא מְרִירָא מְלֻטְטָא הָאֲלִין: כ וְאֵתָּ כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישְׁךָ וְכִי נִטְמָאת וַיִּתֵּן אִישׁ בֶּךָ אֶת־שְׂכָבְתּוֹ מִבְּלַעְדֵּי אִישְׁךָ: וְאֵתָּ כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישְׁךָ וְכִי נִטְמָאת וַיִּתֵּן אִישׁ בֶּךָ אֶת־שְׂכָבְתּוֹ מִבְּלַעְדֵּי אִישְׁךָ: וְאֵתָּ אַרְי סִטִּית בַּר מִבְּעִלִּיד וְאַרְי אִסְתָּאבָּת וַיֵּהֵב גְּבֵר בִּידָּ יְתֵה שְׂכָבְתָּה בַּר מִבְּעִלִּיד: ט וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֹּהֵן לְאִשָּׁה יְתֵה יִהְיֶה אוֹתָךְ לְאֵלָה וְלִשְׁבָּעָה בְּתוֹךְ עַמּוּךָ בְּתֵת יִהְיֶה אֶת־יִרְכָּךְ נִפְלֹת וְאֶת־בִּטְנְךָ צָבָה: וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֹּהֵן לְאִשָּׁה יְתֵה יִהְיֶה אוֹתָךְ לְאֵלָה וְלִשְׁבָּעָה בְּתוֹךְ עַמּוּךָ בְּתֵת יִהְיֶה אֶת־יִרְכָּךְ נִפְלֹת וְאֶת־בִּטְנְךָ צָבָה: וַיּוֹמֵר כִּהְנָא יְתֵה אֶתָּתָא בְּמוֹמְתָא דְלוּטָא וַיִּימָר כִּהְנָא לְאַתָּתָא יֵהֵב יִי יְתִיד לְלוּט וּלְמוֹמֵי בְּגוֹ עַמּוּךָ בְּדִיָּהֵב יִי יְתֵה יִרְכִּידָּ מִסִּיא וְיֵת מַעֲזִיכִי נִפְיַחִין: כ וְכָבֹאוּ הַפִּיִּים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲוִיד לְצָבוֹת בִּטָּן וּלְנִפְלָ יִרְךָ וְאָמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן | אָמֵן: וְכָבֹאוּ הַפִּיִּים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲוִיד לְצָבוֹת בִּטָּן וּלְנִפְלָ יִרְךָ וְאָמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן | אָמֵן: וַיַּעֲלוֹן מֵיָא מְלֻטְטָא הָאֲלִין בְּמַעֲזִיכִי לְאַפְחָא מַעֲזִין וּלְאַמְסָאָה יִרְכָּא וַיִּימָר אֶתָּתָא אָמֵן אָמֵן: כ וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלָה הַכֹּהֵן בְּסִפְרָּ וּמָחָה אֶל־מֵי הַמָּרִים: וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלָה הַכֹּהֵן בְּסִפְרָּ וּמָחָה אֶל־מֵי הַמָּרִים: וְכָתוּב יְתֵה לְטִיָּא הָאֲלִין כִּהְנָא בְּסִפְרָּא וַיִּמְחוּק לְמֵיָא מְרִירָא: כ וְהִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים וְכָבֹאוּ כֵּה הַפִּיִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים: וְהִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים וְכָבֹאוּ כֵּה הַפִּיִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים: וַיִּשְׁקִי יְתֵה אֶתָּתָא יְתֵה מֵיָא מְרִירָא מְלֻטְטָא וַיַּעֲלוֹן בַּה מֵיָא

מְלֻטְטָא לְמְרִירוֹ: כ וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקִּנְיָאָה וְהִנִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקִּנְיָאָה וְהִנִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּסֵּב כִּהְנָא מִיָּדָּ דְאַתָּתָא יְתֵה מִנְחַת קִנְיָאָה וַיִּרִים יְתֵה מִנְחָתָא קִדָּם יִי וַיִּקְרַב יְתֵה לְמִדְבָּחָא: ט וְקִמִּץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֻזְכְּרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאַחֲרֵי יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַפִּיִּים: וְקִמִּץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֻזְכְּרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאַחֲרֵי יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַפִּיִּים: וַיִּקְמוֹץ כִּהְנָא מִן מִנְחָתָא יְתֵה אֶדְכְּרָתָהּ וַיִּסֵּק לְמִדְבָּחָא וַיִּכְתֹּר בֶּן יִשְׁקִי יְתֵה אֶתָּתָא יְתֵה מֵיָא: ט וְהִשְׁקָה אֶת־הַפִּיִּים וְהִיָּתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מַעַל בְּאִשָּׁהּ וְכָבֹאוּ כֵּה הַפִּיִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים וְצָבְתָה בִּטְנָהּ וְנִפְלָה יִרְכָּהּ וְהִיָּתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקִרְבַּ עַמּוּךָ: וְהִשְׁקָה אֶת־הַפִּיִּים וְהִיָּתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מַעַל בְּאִשָּׁהּ וְכָבֹאוּ כֵּה הַפִּיִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים וְצָבְתָה בִּטְנָהּ וְנִפְלָה יִרְכָּהּ וְהִיָּתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקִרְבַּ עַמּוּךָ: וַיִּשְׁקָה אֶת־הַפִּיִּים וְהִיָּתָה יְתֵה מֵיָא וְתֵהִי אִם אִסְתָּאבָּת וְשִׁקְרָתָּ שִׁקְרָ בְּכַעֲלָה וַיַּעֲלוֹן בַּה מֵיָא מְלֻטְטָא לְמְרִירוֹ וַיִּפְחוֹן מַעֲהָא וְתַתְּמַסִּי יִרְכָּה וְתֵהִי אֶתָּתָא לְלוּט בְּגוֹ עַמּוּךָ: כ וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטַהֲרָה הָיָא וְנִקְתָּהּ וְנִזְרְעָה זֶרַע: וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטַהֲרָה הָיָא וְנִקְתָּהּ וְנִזְרְעָה זֶרַע: וְאִם לֹא אִסְתָּאבָּת אֶתָּתָא וְנִכְיָאָה הָיָא וְתִפּוּק זַכָּאָה וְתַעֲדִי עַדוּי: כ וְזֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָאָה אֲשֶׁר תִּשְׁמָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה: זֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָאָה אֲשֶׁר תִּשְׁמָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה: דָּא אוֹרִיָּתָא דְקִנְיָאָה דִּי תִסְטִי אֶתָּתָא בַּר מִבְּעִלָּה וְתִסְתָּאבָּ: ז וְאִשׁ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רוּחַ קִנְיָאָה וְקִנְיָאָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וְעִשָּׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֶת פְּלִי־הַתּוֹרָה הַזֹּאת: או

אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עָלָיו רוּחַ קִנְיָה וְקִנְיָה אֶת־
אִשְׁתּוֹ וְהַעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וַעֲשֵׂה לָּהּ
כַּכֵּהֶן אֶת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת: או גִּבֹּר דִּי תַעֲבֹד
עֲלוּהֵי רוּחַ קִנְיָה וְיִקְנִי יֵת אֶתְתָּהּ וְיִקֶּם יֵת אֶתְתָּהּ
קָדָם יי וַיַּעֲבֹד לָהּ כַּהֲנָא יֵת כָּל אוֹרִיתָהּ הָדָא:
לא וְנָקָה הָאִישׁ מִעֵן וְהָאִשָּׁה הָהִוא תִּשָּׂא
אֶת־עֹנֶנָּה: וְנָקָה הָאִישׁ מִעֵן וְהָאִשָּׁה הָהִוא תִּשָּׂא
אֶת־עֹנֶנָּה: וְיֵהִי זַפָּאָה גִבֹּרָא מַחֲבָא וְאֶתְתָּהּ
הָהִיא תִקְבֹּל יֵת חֻבָּה: פ א וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: כ דִּבְרֹל אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא
לְגִדֹּל גִּדֹּר גִּזֹּר לְהִזִּיר לַיהוָה: דִּבְרֹל אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא
לְגִדֹּל גִּדֹּר גִּזֹּר לְהִזִּיר לַיהוָה: מִלֵּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְתִימֵר לַהּוֹן גִּבֹּר אוֹ אֶתְתָּהּ אֲרִי יִפְרֹשׁ לְמִדֹּר גִּדֹּר
גִּזִּירוֹ לְמִזִּיר קָדָם יי: ג מִיֵּן וְשִׁכַּר יִזִּיר חֲמֹץ יֵין
וְחֲמֹץ שִׁכַּר לא יִשְׁתָּהּ וְכָל־מִשְׁרַת עֲנָבִים לא
יִשְׁתָּהּ וְעֲנָבִים לַחִים וְיִבְשִׁים לא יֹאכְל: מִיֵּן
וְשִׁכַּר יִזִּיר חֲמֹץ יֵין וְחֲמֹץ שִׁכַּר לא יִשְׁתָּהּ
וְכָל־מִשְׁרַת עֲנָבִים לא יִשְׁתָּהּ וְעֲנָבִים לַחִים
וְיִבְשִׁים לא יֹאכְל: מַחֲמֵר חֲדַת וְעִתִּיק יִזֹּר חַל
דְּחִמֵּר חֲדַת וְחַל דְּחִמֵּר עִתִּיק לא יִשְׁתִּי וְכָל
מִתְרוֹת עֲנָבִין לא יִשְׁתִּי וְעֲנָבִין רִשִׁיבִין וְיִבְשִׁין
לא יִיכּוֹל: ד כָּל יָמֵי גִזֹּר מִכָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגִּפֹּן
הַיֵּין מַחֲרָצִים וְעַד־זֶג לא יֹאכְל: כָּל יָמֵי גִזֹּר
מִכָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגִּפֹּן הַיֵּין מַחֲרָצִים וְעַד־זֶג לא
יֹאכְל: כָּל יוֹמֵי גִזֹּרָה מִכָּל דִּיתַעֲבֹד מִגִּפֹּנָא
דְּחִמֵּרָא מִפּוֹרְצָנִין וְעַד עֲצוּרִין לא יִיכּוֹל: ה כָּל־
יָמֵי גִדֹּר גִּזֹּר תַּעֲרֹר לֹא־יַעֲבֹד עַל־רֹאשׁוֹ עַד־
מְלֹאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־יִזִּיר לַיהוָה קִדְּשׁ יְהִיָּה גִדֹּל
פֶּרַע שְׁעֵר רֹאשׁוֹ: כָּל־יָמֵי גִדֹּר גִּזֹּר תַּעֲרֹר
לֹא־יַעֲבֹד עַל־רֹאשׁוֹ עַד־מְלֹאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־יִזִּיר
לַיהוָה קִדְּשׁ יְהִיָּה גִדֹּל פֶּרַע שְׁעֵר רֹאשׁוֹ: כָּל יוֹמֵי

גִּדֹּר גִּזֹּרָה מִסִּפֵּר לא יַעֲבֹר עַל רִישָׁה עַד מִשְׁלָם
יוֹמֵיָא דִּיגִזֹּר קָדָם יי קִדְּשׁ יְהִי מִרְבִּי פְרוּעַ שְׁעֵר
רִישָׁה: ו כָּל־יָמֵי הַיִּזִּיר לַיהוָה עַל־נֶפֶשׁ מֵת לא
יָבֹא: כָּל־יָמֵי הַיִּזִּיר לַיהוָה עַל־נֶפֶשׁ מֵת לא יָבֹא:
כָּל יוֹמֵיִן דִּיגִזֹּר קָדָם יי עַל נֶפֶשׂא דְמֵתָא לא
יַעֲוֹל: ו לֹאֲבִיו וְלֹאֲמוֹ לֹאֲחִיו וְלֹאֲחֹתוֹ לֹא־
יִטְמָא לָהֶם בְּמֹתָם כִּי גִזֹּר אֱלֹהֵי עַל־רֹאשׁוֹ:
לֹאֲבִיו וְלֹאֲמוֹ לֹאֲחִיו וְלֹאֲחֹתוֹ לֹא־יִטְמָא לָהֶם
בְּמֹתָם כִּי גִזֹּר אֱלֹהֵי עַל־רֹאשׁוֹ: לֹאֲבִיוֵי וְלֹאֲמָה
לֹאֲחֻוֵי וְלֹאֲחֻתָּהּ לא יִסְתַּאֲב לַהּוֹן בְּמֹתָהוֹן אֲרִי
כָּלִילָא דְאֱלֹהֵהּ עַל רִישָׁה: ה כָּל יָמֵי גִזֹּר קִדְּשׁ
הוּא לַיהוָה: כָּל יָמֵי גִזֹּר קִדְּשׁ הוּא לַיהוָה: כָּל
יוֹמֵי גִזֹּרָה קִדְּשׁ הוּא קָדָם יי: ט וְכִי־יָמוּת מֵת
עָלָיו בְּפִתְעָה פִתְאָם וְטָמָא רֹאשׁ גִּזֹּר וְגִלְחָ
רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טַהֲרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגִלְחָנוֹ:
וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפִתְעָה פִתְאָם וְטָמָא רֹאשׁ גִּזֹּר
וְגִלְחָ רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טַהֲרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגִלְחָנוֹ:
וְאֲרִי יָמוּת מֵתָא עֲלוּהֵי בְתַכְּפָּה שְׁלוֹ וְיִסְאֵב רִישׁ
גִּזֹּרָה וְיִגְלַח רִישָׁה בְּיוֹמָא דְדִכּוּתָּהּ בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה וְגִלְחָנָהּ: ו בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי יָבֹא שְׁתֵּי
תָרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֶל־הַכֵּהֶן אֶל־פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד: ו בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי יָבֹא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ
שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֶל־הַכֵּהֶן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
וּבְיוֹמָא תְּמִינָאָה יִיתִי תְרִין שְׁפָנִינִין אוֹ תְרִין בְּנֵי
יוֹנָה לָוֶת כַּהֲנָא לְתַרַע מִשְׁפָּן זְמָנָא: י וַעֲשֵׂה
כַּכֵּהֶן אַחֵר לַחֲטָאת וְאַחֵר לְעֹלָה וְכַפֵּר עָלָיו
מִאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנֶּפֶשׁ וְקִדְּשׁ אֶת־רֹאשׁוֹ בְּיוֹם
הַהוּא: וַעֲשֵׂה כַכֵּהֶן אַחֵר לַחֲטָאת וְאַחֵר לְעֹלָה
וְכַפֵּר עָלָיו מִאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנֶּפֶשׁ וְקִדְּשׁ אֶת־
רֹאשׁוֹ בְּיוֹם הַהוּא: וַיַּעֲבֹד כַּהֲנָא מֵד לַחֲטָאתָא
וְחֵד לְעֹלָתָא וְיַכְפֹּר עֲלוּהֵי מִדְּחָב עַל מֵתָא וְיִקְדֹּשׁ
יֵת רִישָׁה בְּיוֹמָא הַהוּא: י וְהִזִּיר לַיהוָה אֶת־יָמָיו
גִזֹּר וְהִכְבִּיא כָּבֶשׂ בְּיוֹם־שְׁנֵיתוֹ לְאֲשָׁם וְהִימִים
הָרֹאשִׁנִּים יִפְלוּ כִּי טָמֵא גִזֹּר: וְהִזִּיר לַיהוָה

אֶת־יָמֵי נֹרָו וְהִבֵּיא כִבֵּשׁ בְּיַד־שֹׁנְתוֹ לְאַשֶׁם וְהַיָּמִים
הָרִאשִׁינִים וַפִּלּוּ כִּי טָמֵא נֹרָו: וַיַּזְר קָדָם יְיָ יֵת
יָמֵי נֹרָה וַיִּתֵּי אִמֶּר בַּר שְׁתֵּה לְאַשְׁמָא וַיּוֹמְיָא
קִדְמָאִי יִכְטָלוּן אַרְי אֶסְתָּאב נֹרָה: ג' וְזֹאת תּוֹרַת
הַנּוֹיָר בְּיוֹם מְלֹאת יָמֵי נֹרָו יִבֵּיא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד: וְזֹאת תּוֹרַת הַנּוֹיָר בְּיוֹם מְלֹאת יָמֵי
נֹרָו יִבֵּיא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְדָא אֲוִרִיתָא
דְּנִזְרָא בְּיוֹם מְשֻׁלָּם יָמֵי נֹרָה יִתֵּי יָתָה לְתִרְע
מִשְׁפָּן זִמְנָא: ד' וְהִקְרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ לַיהוָה כִּבֵּשׁ
בְּיַד־שֹׁנְתוֹ תָמִים אֶחָד לְעֹלָה וּכְבִּישָׁה אֶחָת
בְּתִשְׁבְּתָהּ תְּמִימָה לְחֻטָּאת וְאִיל־אֶחָד תָּמִים
לְשִׁלְמִים: וְהִקְרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ לַיהוָה כִּבֵּשׁ בְּיַד
שֹׁנְתוֹ תָמִים אֶחָד לְעֹלָה וּכְבִּישָׁה אֶחָת בְּתִשְׁבְּתָהּ
תְּמִימָה לְחֻטָּאת וְאִיל־אֶחָד תָּמִים לְשִׁלְמִים:
וַיִּקְרַב יֵת קָרְבָּנָה קָדָם יְיָ אִמֶּר בַּר שְׁתֵּה שְׁלִים
חַד לְעֹלָתָא וְאִמְרִיתָא חֲדָא בַּת שְׁתֵּה שְׁלִמְתָּא
לְחֻטָּאתָא וְדָכַר חַד שְׁלִים לְנִכְסֵת קִידְשִׁיא:
ט' וְסָל מִצֹּת סֵלַת חֹלַת בְּלוּלַת בִּשְׁמֵן וְרִקְיָא
מִצֹּת מִשְׁחִים בִּשְׁמֵן וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיָּהֶם: וְסָל
מִצֹּת סֵלַת חֹלַת בְּלוּלַת בִּשְׁמֵן וְרִקְיָא מִצֹּת
מִשְׁחִים בִּשְׁמֵן וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיָּהֶם: וְסָל פִּטְיִר
סֵלְתָא גְרִיצֵן דְּפִילֵן בְּמִשַׁח וְאַסְפּוּגִין פִּטְיִרִין
דְּמִשְׁחִין בְּמִשַׁח וּמִנְחָתָהוֹן וְנִסְפִיָּהוֹן: ט' וְהִקְרִיב
הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְעִשָּׂה אֶת־חֻטָּאתוֹ וְאֶת־
עֹלָתוֹ: וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְעִשָּׂה אֶת־
חֻטָּאתוֹ וְאֶת־עֹלָתוֹ: וַיִּקְרַב כְּהֵנָּא קָדָם יְיָ וַיַּעֲבֹד
יֵת חֻטָּאתָהּ וַיֵּת עֹלָתָהּ: י' וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶבַח
שְׁלָמִים לַיהוָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת וְעִשָּׂה הַכֹּהֵן
אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־נִסְכּוֹ: וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶבַח
שְׁלָמִים לַיהוָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת וְעִשָּׂה הַכֹּהֵן
אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־נִסְכּוֹ: וַיֵּת דְּכָרָא יַעֲבֹד נִכְסֵת
קִידְשִׁיא קָדָם יְיָ עַל סֵלָא דְּפִטְיִרָא וַיַּעֲבֹד כְּהֵנָּא
יֵת מִנְחָתָהּ וַיֵּת נִסְכָּהּ: י"א וְגִלְחַת הַנּוֹיָר פֶּתַח אֹהֶל
מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ נֹרָו וְלָקַח אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נֹרָו

וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֶשְׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים: וְגִלְחַת
הַנּוֹיָר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ נֹרָו וְלָקַח
אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נֹרָו וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֶשְׁר־תַּחַת
זֶבַח הַשְּׁלָמִים: וְגִלְחַת נִזְרָא בְּתִרְע מִשְׁפָּן זִמְנָא
יֵת רִישׁ נֹרָה וַיִּסַּב יֵת שַׁעַר רִישׁ נֹרָה וַיִּתֵּן עַל
אֶשְׁתָּא דִּי תַחְתּוֹת דְּנִזְדָּא דְּנִכְסֵת קִידְשִׁיא: י"ב וְלָקַח
הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּרֵעַ בְּשֻׁלָּה מִן־הָאֵיל וְחֹלַת מִצָּה
אֶחָת מִן־הַפֶּל וְרִקְיָא מִצָּה אֶחָד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי
הַנּוֹיָר אַחֵר הַתְּגִלְחוֹ אֶת־נֹרָו: וְלָקַח הַכֹּהֵן
אֶת־הַזֹּרֵעַ בְּשֻׁלָּה מִן־הָאֵיל וְחֹלַת מִצָּה אֶחָת
מִן־הַפֶּל וְרִקְיָא מִצָּה אֶחָד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנּוֹיָר
אַחֵר הַתְּגִלְחוֹ אֶת־נֹרָו: וַיִּסַּב כְּהֵנָּא יֵת דְּרַעָא
בְּשֻׁלָּא מִן דְּיֻכְרָא וּגְרַצְתָּא פִּטְיִרָתָא חֲדָא מִן סֵלָא
וְאַסְפּוּג פִּטְיִר חַד וַיִּתֵּן עַל יָדֵי נִזְרָא בְּתִרְע דְּגִלְחַת
יֵת נֹרָה: כ' וְהִנִּיף אוֹתָם הַכֹּהֵן | תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה קֹדֶשׁ הוּא לִכְהֵן עַל חֻזָּה הַתְּנוּפָה וְעַל
שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחֵר יִשְׁתֶּה הַנּוֹיָר יִיִן: וְהִנִּיף
אוֹתָם הַכֹּהֵן | תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה קֹדֶשׁ הוּא לִכְהֵן
עַל חֻזָּה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחֵר יִשְׁתֶּה
הַנּוֹיָר יִיִן: וַיִּרִים יְתָהוֹן כְּהֵנָּא אֲרָמָא קָדָם יְיָ
קִידְשָׁא הוּא לְכְהֵנָּא עַל חֲדָא דְּאַרְמוּתָא וְעַל
שָׁקָא דְּאַפְרָשׁוּתָא וּבְתִר כֵּן יִשְׁתֵּי נִזְרָא חֲמֵרָא:
כ"א וְזֹאת תּוֹרַת הַנּוֹיָר אֲשֶׁר יִדְרֹ קָרְבָּנוֹ לַיהוָה
עַל־נֹרָו מִלְּכָד אֶשְׁר־תִּשְׁיֵי יָדוֹ כְּפִי נִדְרוֹ אֲשֶׁר
יִדְרֹ כֵּן יַעֲשֶׂה עַל תּוֹרַת נֹרָו: וְזֹאת תּוֹרַת הַנּוֹיָר
אֲשֶׁר יִדְרֹ קָרְבָּנוֹ לַיהוָה עַל־נֹרָו מִלְּכָד אֲשֶׁר־
תִּשְׁיֵי יָדוֹ כְּפִי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדְרֹ כֵּן יַעֲשֶׂה עַל תּוֹרַת
נֹרָו: כ"ב דָּא אֲוִרִיתָא דְּנִזְרָא דִּי יִדְר קָרְבָּנָה קָדָם
יְיָ עַל נֹרָה בַּר מִדְּתַדְבֵּק יִדְהָ כְּפֹסֵם נִדְרָה דִּי יִדְר
כֵּן יַעֲבֹד עַל אֲוִרִיתָא דְּנִזְרָה: כ"ג וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: כ"ד דְּבַר אֶל־אַהֲרֹן
וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲמֹר לָהֶם: דְּבַר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה

תִּבְרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם: מִלַּל עַם
אֲהָרֹן וְעַם בְּנוֹהֵי לְמִימַר כְּדִין תִּבְרְכוּן יֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תִּימְרוּן לַהּוֹן: ס כֹּה יִבְרְכֶךָ יְהוָה
וְיִשְׁמְרֶךָ: יִבְרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ: יִבְרְכֶנָּךְ יְיָ
וְיִטְרַנֶּנָּךְ: ס כֹּה יֵאָר יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶנָּךְ: יֵאָר
יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶנָּךְ: יִנְהַר יְיָ שְׁכֵנְתָה לְוַתֶּךָ
וַיִּרְחַם יֵתֶךָ: ס כֹּה יֵשָׁא יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשְׁם
לְךָ שְׁלוֹם: יֵשָׁא יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשְׁם לְךָ
שְׁלוֹם: יִסַּב יְיָ אִפֹּה לְוַתֶּךָ וַיִּשְׁוִי לְךָ שְׁלָם: ס
כֹּה וְשָׁמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:
וְשָׁמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:
וַיִּשְׁוּן יֵת בְּרַפְת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי
אֲבָרְכֶנּוּן: ס

חֲמִישִׁי א וַיְהִי בְיוֹם בָּלוֹת מִשָּׁה לַחֲקִים אֶת־
הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו
וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וַיִּמְשַׁחֵם וַיִּקְדָּשׁ
אֹתָם: וַיְהִי בְיוֹם בָּלוֹת מִשָּׁה לַחֲקִים אֶת־הַמִּשְׁכָּן
וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־
הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וַיִּמְשַׁחֵם וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם: וַהֲוָה
בְּיוֹמָא דְשִׁיעִי מִשָּׁה לְאַקְמָא יֵת מִשְׁכַּנָּא וּרְבִי
יֵתָה וְקָדִישׁ יֵתָה וַיֵּת כָּל מְנוּהֵי וַיֵּת מִדְּבָחָא וַיֵּת
כָּל מְנוּהֵי וּרְבַנּוֹן וְקָדִישׁ יֵתָהוֹן: ד וַיִּקְרִיבוּ גִשְׁיָאֵי
יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵית אֲבֹתָם הֵם גִּשְׁיָאֵי הַמַּטֵּה
הֵם הַעֲמֻדִים עַל־הַפָּקָדִים: וַיִּקְרִיבוּ גִשְׁיָאֵי
יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵית אֲבֹתָם הֵם גִּשְׁיָאֵי הַמַּטֵּה הֵם
הַעֲמֻדִים עַל־הַפָּקָדִים: וַיִּקְרִיבוּ בְּרַכְבִּי יִשְׂרָאֵל
רִישֵׁי בֵית אֲבֹהֵיהוֹן אֲנּוֹן בְּרַכְבִּי שְׁכֻטָּא אֲנּוֹן
דְּקִימִין עַל מַגִּנָּא: ג וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי
יְהוָה שְׁש־עֶגְלֹת צֹב וּשְׁנֵי עֶשֶׂר בָּקָר עֶגְלָה
עַל־שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים וְשׁוֹר לְאַחַד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם
לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן: וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה
שְׁש־עֶגְלֹת צֹב וּשְׁנֵי עֶשֶׂר בָּקָר עֶגְלָה עַל־שְׁנֵי
הַנְּשָׂאִים וְשׁוֹר לְאַחַד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי
הַמִּשְׁכָּן: וְאִיתִיו יֵת קָרְבָּנֵיהוֹן קָדָם יְיָ שֵׁית עֶגְלֹן

כַּד מַחֲפִין וַתִּרִי עֶשֶׂר תּוֹרִין עֶגְלָתָא עַל תּוֹרִין
בְּרַכְבִּיא וַתּוֹר לַחַד וַקְרִיבוּ יֵתָהוֹן לְקָדָם מִשְׁכַּנָּא:
ד וַיֵּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מִשָּׁה לְאָמֹר: וַיֵּאמֶר יְהוָה
אֱלֹהֵי מִשָּׁה לְאָמֹר: וַאֲמַר יְיָ לְמִשָּׁה לְמִימַר: ה קָח
מֵאֹתָם וְהָיוּ לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד
וְנִתְּתָה אוֹתָם אֱלֹהִים אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ: וְקָח
מֵאֹתָם וְהָיוּ לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְנִתְּתָה
אוֹתָם אֱלֹהִים אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ: קָבַל מִנְהוֹן
וַיְהוֹן לְמַפְלַח יֵת פְּלַחֵן מִשְׁכָּן זְמָא וַתַּתֵּן יֵתָהוֹן
לְלֹאֲי גִבֹר כְּמִסַּת פְּלַחְנָה: וַיִּקָּח מִשָּׁה אֶת־
הָעֶגְלֹת וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֱלֹהִים:
וַיִּקָּח מִשָּׁה אֶת־הָעֶגְלֹת וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם
אֱלֹהִים: וַיִּסִּיב מִשָּׁה יֵת עֶגְלָתָא וַיֵּת תּוֹרִי
וַיֵּהֱב יֵתָהוֹן לְלֹאֲי: וְאֵת | שְׁתֵּי הָעֶגְלֹת וְאֵת
אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי גִרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם:
אֵת | שְׁתֵּי הָעֶגְלֹת וְאֵת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי
גִרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם: יֵת תַּרְתִּין עֶגְלָתָא וַיֵּת
אַרְבַּעַת תּוֹרִי יֵהֱב לְבְנֵי גִרְשׁוֹן כְּמִסַּת פְּלַחְנָהוֹן:
ה וְאֵת | אַרְבַּע הָעֶגְלֹת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן
לְבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בִּיד אִיתְמָר בֶּן־אֲהֵרֹן
הַכֹּהֵן: וְאֵת | אַרְבַּע הָעֶגְלֹת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר
נָתַן לְבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בִּיד אִיתְמָר בֶּן־אֲהֵרֹן
הַכֹּהֵן: וַיֵּת אַרְבַּע עֶגְלֹן וַיֵּת תַּמְנִיא תּוֹרִי יֵהֱב
לְבְנֵי מְרָרִי כְּמִסַּת פְּלַחְנָהוֹן בִּידָא דְּאִיתְמָר כִּר
אֲהָרֹן כְּתָנָא: ט וְלְבְנֵי קָהַת לֹא נָתַן כִּי־עֲבֹדַת
הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכַתֵּף יֵשָׁאוּ: וְלְבְנֵי קָהַת לֹא נָתַן
כִּי־עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכַתֵּף יֵשָׁאוּ: וְלְבְנֵי קָהַת
לֹא יֵהֱב אֲרִי פְלַחֵן קוֹדֶשָׁא עֲלֵיהוֹן בְּכַתֵּפָא
נְטִלִין: י וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשָׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ
בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשָׂאִים אֶת־קָרְבָּנָם
לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשָׂאִים אֵת חֲנֻכַּת
הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשָׂאִים אֶת־
קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרִיבוּ בְּרַכְבִּיא יֵת חֲנֻכַּת
מִדְּבָחָא בְּיוֹמָא דְּרַבִּי יֵתָה וַיִּקְרִיבוּ בְּרַכְבִּיא יֵת

קרבנהוֹן קדם מדבָּחָא: יא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם יִקְרִיבוּ
אֶת־קֶרְבָּנָם לַחֲנֻפֶּת הַמִּזְבֵּחַ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם יִקְרִיבוּ
אֶת־קֶרְבָּנָם לַחֲנֻפֶּת הַמִּזְבֵּחַ: וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה רָבָא
חַד לְיוֹמָא רָבָא חַד לְיוֹמָא יִקְרִיבוּן יֵת קֶרְבָּנְהוֹן
לַחֲנֻפֶּת מַדְבָּחָא: ס יִי וַיְהִי הַמַּקְרִיב בַּיּוֹם
הָרִאשׁוֹן אֶת־קֶרְבָּנוֹ נַחֲשׁוֹן בֶּן־עַמְיִנָּדָב לְמִטֵּה
יְהוּדָה: וַיְהִי הַמַּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת־קֶרְבָּנוֹ
נַחֲשׁוֹן בֶּן־עַמְיִנָּדָב לְמִטֵּה יְהוּדָה: וַהֲוֵה דְמַקְרִיב
בְּיוֹמָא קֳדָמָא יֵת קֶרְבָּנָה נַחֲשׁוֹן בֶּר עַמְיִנָּדָב
לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה: י וַקֶּרְבָּנוֹ קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: וַקֶּרְבָּנוֹ קַעֲרֵת־כֶּסֶף
אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֶלֶת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: וַקֶּרְבָּנָה מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף
חַדָּא מָאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין תְּוֵה מִתְקֵלָה מִזְרָקָא
חַד דְכֶסֶף מִתְקֵלָה שְׁבַעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא
תְּרוּיְהוֹן מֶלֶן סֻלְתָּא דְפִילָא בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא:
י כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: כֶּף אַחַת
עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חַדָּא מִתְקֵל
עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְדֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמֵיָא:
י כֶּף אֶחָד בִּין־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: כֶּף אֶחָד בִּין־בָּקָר אֵיל אֶחָד
כֶּבֶשׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תוֹר חַד בֶּר תוֹרֵי דְכֶר
חַד אֹמֵר חַד בֶּר שְׁתֵּה לְעֻלְתָּא: י שְׁעִיר־עִזִּים
אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר
בֶּר עֵזִין חַד לְחַטָּאתָא: יי וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם
אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן
נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם
אֵילִם חֲמִשָּ�ה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִי־שְׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר: פ וּלְנִכְסֵת
קוּדְשִׁיא תוֹרִין תְּרִין דְכָרִי חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא
אֹמֵרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין קֶרְבֵּן נִתְנָאֵל בֶּר
צוּעָר: כ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נָשִׂיא לְבָנִי זְבוּלֹן
אֵילִיָּאֵב בֶּן־חֲלֹן: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נָשִׂיא לְבָנִי זְבוּלֹן

בֶּן־עַמְיִנָּדָב: וּלְנִכְסֵת קוּדְשִׁיא תוֹרִין תְּרִין דְכָרִי
חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אֹמֵרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין
קֶרְבָּנָא דְנַחֲשׁוֹן בֶּר עַמְיִנָּדָב: פ יי בַּיּוֹם הַשְּׁנִי
הַקָּרִיב נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר נָשִׂיא יִשְׁשַׁכָּר: בַּיּוֹם
הַשְּׁנִי הַקָּרִיב נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר נָשִׂיא יִשְׁשַׁכָּר:
בְּיוֹמָא תְּנִינָא קָרִיב נִתְנָאֵל בֶּר צוּעָר רָבָא
דְיִשְׁשַׁכָּר: יי הַקָּרִיב אֶת־קֶרְבָּנוֹ קַעֲרֵת־כֶּסֶף
אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: הַקָּרִיב אֶת־קֶרְבָּנוֹ
קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק
אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם |
מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרִיב יֵת
קֶרְבָּנָה מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חַדָּא מָאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין
תְּוֵה מִתְקֵלָה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקֵלָה שְׁבַעִין
סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא תְּרוּיְהוֹן מֶלֶן סֻלְתָּא דְפִילָא
בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא: כ כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
קְטֹרֶת: כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:
בְּזִיכָא חַדָּא מִתְקֵל עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְדֶהָב מְלֵאָה
קְטֹרֶת בּוֹסְמֵיָא: כא כֶּף אֶחָד בִּין־בָּקָר אֵיל אֶחָד
כֶּבֶשׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: כֶּף אֶחָד בִּין־בָּקָר
אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תוֹר חַד בֶּר
תוֹרֵי דְכֶר חַד אֹמֵר חַד בֶּר שְׁתֵּה לְעֻלְתָּא:
כ שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
לְחַטָּאת: צִפִּיר בֶּר עֵזִין חַד לְחַטָּאתָא: כג וְלִזְבַּח
הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים
חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן
נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם
אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה בְּבָשִׂים בְּגִי־שְׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר: פ וּלְנִכְסֵת
קוּדְשִׁיא תוֹרִין תְּרִין דְכָרִי חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא
אֹמֵרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין קֶרְבֵּן נִתְנָאֵל בֶּר
צוּעָר: כ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נָשִׂיא לְבָנִי זְבוּלֹן
אֵילִיָּאֵב בֶּן־חֲלֹן: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נָשִׂיא לְבָנִי זְבוּלֹן

מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד פָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנּוּ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חָדָא מָאָה וּתְלָתִין
סִלְעִין הָוָה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה
שְׁבַעִין סִלְעִין בְּסִלְעֵי קוּדְשָׁא תְרוּיָהוֹן מִלֵּן סֵלְתָא
דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא: לִכְפָּא אַחַת עֶשְׂרֵה
זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חָדָא מִתְקַל עֶשֶׂר סִלְעִין הִיא
דְדֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמֵי: לִכְפָּא אֶחָד בִּין־בִּקֹּר
אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: כֶּף אֶחָד
בִּין־בִּקֹּר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה:
תּוֹר חַד בֵּר תּוֹרֵי דְכֵר חַד אִמֵּר חַד בֵּר שְׁתֵּי
לְעֵלְתָא: לִשְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־
עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר בֵּר עִזִּין חַד לְחַטָּאתָא:
לִזְלוּבָה הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר שְׁנֵים־אֵילִם חֲמִשָּׁה
עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה
קֶרֶבֶן אֱלִיצוֹר בִּין־שְׁדִיאֹר: וְלִזְבוּבָה הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר
שְׁנֵים־אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּגִי־
שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן אֱלִיצוֹר בִּין־שְׁדִיאֹר:
וְלִנְכֶסֶת קוּדְשִׁיא תּוֹרִין תְּרִין דְּכֵרִי חֲמִשָּׁה גְּדִי
חֲמִשָּׁה אִמֵּרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁה דִּין קֶרֶבֶן אֱלִיצוֹר
בֵּר שְׁדִיאֹר: פ' ל' בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי נִשְׂאִי לִבְנֵי
שִׁמְעוֹן שְׁלָמִיאל בִּין־צוּרִישְׁדִי: בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי
נִשְׂאִי לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלָמִיאל בִּין־צוּרִישְׁדִי: בְּיוֹמָא
חֲמִישָׁאָה רַבָּא לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלָמִיאל בֵּר
צוּרִישְׁדִי: לִכְרַבְּנֹו קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים
וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד פָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנּוּ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים
וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד פָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנּוּ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חָדָא מָאָה וּתְלָתִין
סִלְעִין הָוָה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה
שְׁבַעִין סִלְעִין בְּסִלְעֵי קוּדְשָׁא תְרוּיָהוֹן מִלֵּן סֵלְתָא

אֱלִיאָב בִּין־חֶלֶן: בְּיוֹמָא תְלִיתָאָה רַבָּא לִבְנֵי זְבוּלֵן
אֱלִיאָב בֵּר חֶלֶן: כִּי קֶרֶבֶנּוּ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד פָּסָף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנּוּ קַעֲרַת־כֶּסֶף
אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד פָּסָף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֵלֶת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנּוּ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חָדָא
מָאָה וּתְלָתִין סִלְעִין הָוָה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד
דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שְׁבַעִין סִלְעִין בְּסִלְעֵי קוּדְשָׁא
תְרוּיָהוֹן מִלֵּן סֵלְתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:
כ' כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: כֶּף אַחַת
עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חָדָא מִתְקַל
עֶשֶׂר סִלְעִין הִיא דְדֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמֵי:
כ' כֶּף אֶחָד בִּין־בִּקֹּר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: כֶּף אֶחָד בִּין־בִּקֹּר אֵיל אֶחָד
כֶּבֶשׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תּוֹר חַד בֵּר תּוֹרֵי דְכֵר
חַד אִמֵּר חַד בֵּר שְׁתֵּי לְעֵלְתָא: כִּי שְׁעִיר־עִזִּים
אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר
בֵּר עִזִּין חַד לְחַטָּאתָא: כִּי וְלִזְבוּבָה הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר
שְׁנֵים־אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים
בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן אֱלִיאָב בִּין־חֶלֶן:
וְלִזְבוּבָה הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר שְׁנֵים־אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים
חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן אֱלִיאָב
בִּין־חֶלֶן: וְלִנְכֶסֶת קוּדְשִׁיא תּוֹרִין תְּרִין דְּכֵרִי
חֲמִשָּׁה גְּדִי חֲמִשָּׁה אִמֵּרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁה דִּין
קֶרֶבֶן אֱלִיאָב בֵּר חֶלֶן: פ' ל' בְּיוֹם הַרְבִּיעִי נִשְׂאִי
לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוֹר בִּין־שְׁדִיאֹר: בְּיוֹם הַרְבִּיעִי
נִשְׂאִי לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוֹר בִּין־שְׁדִיאֹר: בְּיוֹמָא
רְבִיעָאָה רַבָּא לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוֹר בֵּר שְׁדִיאֹר:
לִכְרַבְּנֹו קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד פָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנּוּ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה

דפילא במשח למנחתא: לה כף אחת עשרה
 זהב מלאה קטרת: כף אחת עשרה זהב מלאה
 קטרת: בזיכא חדא מתקל עשר סלעין היא
 דדהב מליא קטרת בוסמאי: ט פּר אֶחָד בִּן־בָּקָר
 אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה: פּר אֶחָד
 בִּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:
 תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה
 לעלתא: מ שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת: שְׁעִיר־עִזִּים
 אֶחָד לַחֲטָאת: צפיר בר עזין חד לחטאתא:
 מא ולזבוח השלמים בקר שנים אילים חמשה
 עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה
 קרבן שלמיאל בן־צורישדי: ולזבוח השלמים
 בקר שנים אילים חמשה עתדים חמשה כבשים
 בני־שנה חמשה זה קרבן שלמיאל בן־צורישדי:
 ולנקסת קודשא תורין תרין דכרי חמשה גדיי
 חמשה אמרין בני שנה חמשה דין קרבן
 שלמיאל בר צורישדי: פ

שיי מ ביום הששי נשיא לבני גר אליסף
 בן־דעואל: ביום הששי נשיא לבני גר אליסף
 בן־דעואל: ביומא שתינתא רבא לבני גר אליסף
 בר דעואל: מ קרבנא קערת־כסף אחת שלשים
 ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה: קרבנה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין
 סלעין הנה מתקלה מורקא חד דכסף מתקלה
 שבעין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סלתא
 דפילא במשח למנחתא: נ כף אחת עשרה זהב
 מלאה קטרת: כף אחת עשרה זהב מלאה
 קטרת: בזיכא חדא מתקל עשר סלעין היא
 דדהב מליא קטרת בוסמאי: ט פּר אֶחָד בִּן־בָּקָר
 אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה: פּר אֶחָד
 בִּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:
 תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה
 לעלתא: נ שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת: שְׁעִיר־
 עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת: צפיר בר עזין חד לחטאתא:
 נ ולזבוח השלמים בקר שנים אילים חמשה

אֶחָד בִּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ
 לְעֹלָה: תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר
 שתה לעלתא: מ שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:
 שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת: צפיר בר עזין חד
 לחטאתא: מ ולזבוח השלמים בקר שנים אילים
 חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה
 חמשה זה קרבן אליסף בן־דעואל: ולזבוח
 השלמים בקר שנים אילים חמשה עתדים חמשה
 כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אליסף בן־
 דעואל: ולנקסת קודשא תורין תרין דכרי
 חמשה גדיי חמשה אמרין בני שנה חמשה דין
 קרבן אליסף בר דעואל: פ מ ביום השביעי
 נשיא לבני אפרים אלישמע בן־עמיהוד: ביום
 השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן־עמיהוד:
 ביומא שביעא רבא לבני אפרים אלישמע בר
 עמיהוד: מ קרבנא קערת־כסף אחת שלשים
 ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלולה
 בשמן למנחה: קרבנא קערת־כסף אחת שלשים
 ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה: קרבנה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין
 סלעין הנה מתקלה מורקא חד דכסף מתקלה
 שבעין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סלתא
 דפילא במשח למנחתא: נ כף אחת עשרה זהב
 מלאה קטרת: כף אחת עשרה זהב מלאה
 קטרת: בזיכא חדא מתקל עשר סלעין היא
 דדהב מליא קטרת בוסמאי: ט פּר אֶחָד בִּן־בָּקָר
 אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה: פּר אֶחָד
 בִּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בִּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:
 תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה
 לעלתא: נ שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת: שְׁעִיר־
 עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת: צפיר בר עזין חד לחטאתא:
 נ ולזבוח השלמים בקר שנים אילים חמשה

עֲתִידִים חֲמוּשָׁה כְּבָשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה
 קָרָבָן אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד: וּלְזֹכֶה הַשְּׁלָמִים
 בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה עֲתִידִים חֲמוּשָׁה כְּבָשִׁים
 בְּנִי־שָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה קָרָבָן אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד:
 וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין תְּרִין דְּכָרִין חֲמוּשָׁה גְּדִי
 חֲמוּשָׁה אֲמָרִין בְּנִי שָׁנָה חֲמוּשָׁה דִּין קָרָבָן
 אֱלִישָׁמַע בֶּן עֲמִיהוּד: פ ט בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי נִשְׂאִי
 לִבְנִי מִנְשָׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר: בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
 נִשְׂאִי לִבְנִי מִנְשָׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר: בַּיּוֹמָא
 תְּמִינָא רַבָּא לִבְנִי מִנְשָׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן פְּדָהצוּר:
 ט קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַחַד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל
 הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם א מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה: קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַחַד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל
 הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם א מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה: קָרְבָּנָה מְגִסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מָאָה וּתְלָתִין
 סֻלְעִין הָיָה מִתְקָלָה מִזְרָקָא חַד דְּכֶסֶף מִתְקָלָה
 שְׁבַעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשֶׁת תְּרוּיָהוֹן מֶלֶן סֻלְתָּא
 דְּפִילָא כְּמוֹשַׁח לְמִנְחָתָא: ט כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב
 מְלֵאָה קְטֹרֶת: כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
 קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חֲדָא מִתְקָל עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא
 דְּדֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמָא: ט כָּף אַחַד בֶּן־בָּקָר
 אֵיל אַחַד כְּבִישֵׁי־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה: פֶּר אֶחָד
 בֶּן־בָּקָר אֵיל אַחַד כְּבִישֵׁי־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה:
 תּוֹר חַד בֶּר תּוֹרֵי דְכָר חַד אֲמַר חַד בֶּר שְׁתֵּי
 לְעֹלָתָא: ט שְׁעִיר־עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־
 עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת: צִפִּיר בֶּר עִזִּין חַד לְחַטָּאתָא:
 ט וּלְזֹכֶה הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה
 עֲתִידִים חֲמוּשָׁה כְּבָשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה
 קָרָבָן אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד: וּלְזֹכֶה הַשְּׁלָמִים בָּקָר
 שְׁנָיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה עֲתִידִים חֲמוּשָׁה כְּבָשִׁים בְּנִי־
 שָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה קָרָבָן אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד:
 וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין תְּרִין דְּכָרִין חֲמוּשָׁה גְּדִי

חֲמוּשָׁה אֲמָרִין בְּנִי שָׁנָה חֲמוּשָׁה דִּין קָרָבָן גַּמְלִיאֵל
 בֶּר פְּדָהצוּר: פ ט בַּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נִשְׂאִי לִבְנִי
 בְּנִימָן אֲבִידֹן בֶּן־גְּדַעְנִי: בַּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נִשְׂאִי לִבְנִי
 בְּנִימָן אֲבִידֹן בֶּן־גְּדַעְנִי: בַּיּוֹמָא תְּשִׁיעָא רַבָּא
 לִבְנִי בְּנִימָן אֲבִידֹן בֶּר גְּדַעְנִי: ט קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־
 כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַחַד
 כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם א
 מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרְבָּנוֹ
 קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק
 אַחַד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם א
 מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרְבָּנָה
 מְגִסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מָאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הָיָה
 מִתְקָלָה מִזְרָקָא חַד דְּכֶסֶף מִתְקָלָה שְׁבַעִין סֻלְעִין
 בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשֶׁת תְּרוּיָהוֹן מֶלֶן סֻלְתָּא דְּפִילָא
 כְּמוֹשַׁח לְמִנְחָתָא: ט כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב
 מְלֵאָה קְטֹרֶת: כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
 קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חֲדָא מִתְקָל עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא
 דְּדֶהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמָא: ט כָּף אַחַד בֶּן־בָּקָר
 אֵיל אַחַד כְּבִישֵׁי־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה: פֶּר אֶחָד
 בֶּן־בָּקָר אֵיל אַחַד כְּבִישֵׁי־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה:
 תּוֹר חַד בֶּר תּוֹרֵי דְכָר חַד אֲמַר חַד בֶּר שְׁתֵּי
 לְעֹלָתָא: ט שְׁעִיר־עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־
 עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת: צִפִּיר בֶּר עִזִּין חַד לְחַטָּאתָא:
 ט וּלְזֹכֶה הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה
 עֲתִידִים חֲמוּשָׁה כְּבָשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה
 קָרָבָן אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד: וּלְזֹכֶה הַשְּׁלָמִים בָּקָר
 שְׁנָיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה עֲתִידִים חֲמוּשָׁה כְּבָשִׁים בְּנִי־
 שָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה קָרָבָן אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד:
 וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין תְּרִין דְּכָרִין חֲמוּשָׁה גְּדִי

כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אַחַד
כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם |
מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קִרְבָּנוֹ
קַעֲרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק
אַחַד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם |
מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קִרְבָּנָהּ
מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חָדָא מָאָה וּתְלָתִין סִלְעִין הִנֵּה
מִתְקַלָּה מִזֶּרְקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שִׁבְעִין סִלְעִין
בְּסִלְעֵי קוּדְשָׁא תַרְוֵיהוֹן מְלֵן סֵלְתָא דְפִילָא
בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא: ס כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב
מְלֵאָה קְטֹרֶת: כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
קְטֹרֶת: בְּדִיכָא חָדָא מִתְקַל עֶשֶׂר סִלְעִין הִיא
וְדִהֵב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא: ס כֶּף אַחַד בִּין
בִּקֹּר אֵיל אַחַד כִּבְשִׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: פֶּר
אַחַד בִּין־בִּקֹּר אֵיל אַחַד כִּבְשִׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ
לְעֵלָה: תוֹר חַד בֶּר תוֹרֵי דְכֶר חַד אִמֵּר חַד בֶּר
שְׁתֵּה לְעֵלְתָא: ע שְׁעִיר־עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת:
שְׁעִיר־עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת: צִפּוֹר בֶּר עִזִּין חַד
לְחַטָּאתָא: עא וְלִבְנֹחַ הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר שְׁנֵי אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קִרְבֵּן אֲחִיעֶזֶר בִּין־עַמִּישְׁדִּי: וְלִבְנֹחַ
הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר שְׁנֵי אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קִרְבֵּן אֲחִיעֶזֶר בִּין־
עַמִּישְׁדִּי: וּלְנִכְסֹת קוּדְשִׁיא תוֹרִין תַּרְוִין דְכָרִי
חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִמְרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין
קִרְבֵּן אֲחִיעֶזֶר בֶּר עַמִּישְׁדִּי: פ עַבְדִּים עֲשִׂיתִי
עֶזֶר יוֹם נָשִׂיא לְבְנֵי אִשְׁר פִּגְעִיָּאל בִּין־עֶכְרֹן:
בְּיוֹם עֲשִׂיתִי עֶזֶר יוֹם נָשִׂיא לְבְנֵי אִשְׁר פִּגְעִיָּאל
בִּין־עֶכְרֹן: בְּיוֹמָא חַד עֶשֶׂר יוֹמִין רַבָּא לְבְנֵי אִשְׁר
פִּגְעִיָּאל בֶּר עֶכְרֹן: ע קִרְבָּנוֹ קַעֲרֶת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אַחַד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קִרְבָּנוֹ קַעֲרֶת־כֶּסֶף
אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אַחַד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קִרְבָּנָהּ מִגִּסְתָּא
דְכֶסֶף חָדָא מָאָה וּתְלָתִין סִלְעִין הִנֵּה מִתְקַלָּה
מִזֶּרְקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שִׁבְעִין סִלְעִין בְּסִלְעֵי
קוּדְשָׁא תַרְוֵיהוֹן מְלֵן סֵלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח
לְמִנְחָתָא: ס כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
קְטֹרֶת: כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:
בְּדִיכָא חָדָא מִתְקַל עֶשֶׂר סִלְעִין הִיא וְדִהֵב
מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא: ס כֶּף אַחַד בִּין בִּקֹּר
אֵיל אַחַד כִּבְשִׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: פֶּר
אַחַד בִּין־בִּקֹּר אֵיל אַחַד כִּבְשִׂ־אֶחָד בִּין־שְׁנָתוֹ
לְעֵלָה: תוֹר חַד בֶּר תוֹרֵי דְכֶר חַד אִמֵּר חַד בֶּר
שְׁתֵּה לְעֵלְתָא: ע שְׁעִיר־עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת:
שְׁעִיר־עִזִּים אַחַד לְחַטָּאת: צִפּוֹר בֶּר עִזִּין חַד
לְחַטָּאתָא: עא וְלִבְנֹחַ הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר שְׁנֵי אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קִרְבֵּן אֲחִיעֶזֶר בִּין־עַמִּישְׁדִּי: וְלִבְנֹחַ
הַשְּׁלָמִים בִּקֹּר שְׁנֵי אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קִרְבֵּן אֲחִיעֶזֶר בִּין־
עַמִּישְׁדִּי: וּלְנִכְסֹת קוּדְשִׁיא תוֹרִין תַּרְוִין דְכָרִי
חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִמְרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין
קִרְבֵּן אֲחִיעֶזֶר בֶּר עַמִּישְׁדִּי: פ עַבְדִּים עֲשִׂיתִי
עֶזֶר יוֹם נָשִׂיא לְבְנֵי אִשְׁר פִּגְעִיָּאל בִּין־עֶכְרֹן:
בְּיוֹם עֲשִׂיתִי עֶזֶר יוֹם נָשִׂיא לְבְנֵי אִשְׁר פִּגְעִיָּאל
בִּין־עֶכְרֹן: בְּיוֹמָא חַד עֶשֶׂר יוֹמִין רַבָּא לְבְנֵי אִשְׁר
פִּגְעִיָּאל בֶּר עֶכְרֹן: ע קִרְבָּנוֹ קַעֲרֶת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אַחַד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים
סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קִרְבָּנוֹ קַעֲרֶת־כֶּסֶף
אַחַד שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִ

בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כְּלִיזָבָה הַכַּפֹּת עֲשָׂרִים וּמֵאָה:
כַּפֹּת זָהָב שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת קְמָצֵת עֲשָׂרָה
עֲשָׂרָה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כְּלִיזָבָה הַכַּפֹּת עֲשָׂרִים
וּמֵאָה: בְּזִיכֵי דְדִּהְבָא תְּרַמִּי עֲשָׂרִי מְלִין קְטָרֶת
בּוֹסְמֵא מִתְקַל עֶשֶׂר סְלַעִין הִנֵּה מִתְקַלָּא דְּבִיכָא
בְּסִלְעֵי קוֹדֶשָׁא כֹּל דְּהָב בְּזִיכָא מָאָה וְעֶשְׂרִין:

מִפְטִיר פו כְּלִיזָבָה לְעֵלָה שְׁנִים עֶשֶׂר פָּרִים
אֵילִם שְׁנִים־עֶשֶׂר כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה שְׁנִים עֶשֶׂר
וּמִנְחָתָם וּשְׁעִירֵי עֲזִים שְׁנִים עֶשֶׂר לְחֻטָּאת:
כְּלִיזָבָה לְעֵלָה שְׁנִים עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנִים־
עֶשֶׂר כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה שְׁנִים עֶשֶׂר וּמִנְחָתָם
וּשְׁעִירֵי עֲזִים שְׁנִים עֶשֶׂר לְחֻטָּאת: כֹּל תּוֹרֵי
לְעֻלְתָּא תְּרִי עֶשֶׂר תּוֹרִין דְּכָרִין תְּרִי עֶשֶׂר אֲמָרִין
בְּגִי שְׁנָא תְּרִי עֶשֶׂר וּמִנְחָתָהוֹן וְצִפְרִי בִּר עֲזִין
תְּרִי עֶשֶׂר לְחֻטָּאת: פה וְכָל בָּקָר א זָבַח
הַשְּׁלָמִים עֲשָׂרִים וְאַרְבַּעָּה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים
עֲתִידִים שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת
חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: וְכָל בָּקָר א
זָבַח הַשְּׁלָמִים עֲשָׂרִים וְאַרְבַּעָּה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים
עֲתִידִים שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת
הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: וְכָל תּוֹרֵי לְנִכְסֵת
קוֹדֶשָׁא עֲשָׂרִין וְאַרְבַּעָּה תּוֹרִין דְּכָרִין שְׁתֵּין גְּדִין
שְׁתֵּין אֲמָרִין בְּגִי שְׁנָא שְׁתֵּין דָּא חֲנֻכַּת מִדְּבָחָא
בְּתֵר דְּרַבִּינָא יְתָה: פה וּבָבֵא מִשָּׁה אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד
לְדַבֵּר אֹתוֹ וְיִשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי מַעַל
הַכְּפָרֶת אֲשֶׁר עַל־אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי
הַכְּרָבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹוִי: וּבָבֵא מִשָּׁה אֶל־אֶהֱל
מוֹעֵד לְדַבֵּר אֹתוֹ וְיִשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי
מַעַל הַכְּפָרֶת אֲשֶׁר עַל־אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי
הַכְּרָבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹוִי: וְכֵן עָלִיל מִשָּׁה לְמִשְׁכַּן
זִמְנָא לְמַלְלָא עֲמָה וְשִׁמְעָה יֵת קָלָא דְּמִתְמַלֵּל עֲמָה
מַעֲלוֹי כְּפָרְתָא דִּי עַל אֲרוֹנָא דְּסִהְדוּתָא מִבֵּין
תְּרִין כְּרוּכִיָּא וּמִתְמַלֵּל עֲמָה: פ פ פ

קע"ו פסוקים, עמ"ס סימן.

דְּפִילָא בְּמִשְׁחָ לְמִנְחָתָא: פ כֶּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב
מְלֵאָה קְמָצֵת: כֶּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה
קְמָצֵת: בְּזִיכָא חֲדָא מִתְקַל עֶשֶׂר סְלַעִין הִיא
דְּדִּהְבָא מְלֵאָה קְטָרֶת בּוֹסְמֵא: פה פֶּר אֶחָד בֵּין־בָּקָר
אֵיל אֶחָד כְּבָשׂ־אֶחָד בֵּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: פֶּר אֶחָד
בֵּין־בָּקָר אֵיל אֶחָד כְּבָשׂ־אֶחָד בֵּין־שְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תּוֹר
חֵד בֵּר תּוֹרֵי דְּכֵר חֵד אֲמֵר חֵד בֵּר שְׁתֵּה לְעֻלְתָּא:
פב שְׁעִיר־עֲזִים אֶחָד לְחֻטָּאת: שְׁעִיר־עֲזִים אֶחָד
לְחֻטָּאת: צִפְרִי בִּר עֲזִין חֵד לְחֻטָּאתָא: פג וְלִזְבַּח
הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנִים אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתִידִים
חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן
אַחִירַע בֵּין־עֵינֵן: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנִים אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֲתִידִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּגִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה
זֶה קֶרֶבֶן אַחִירַע בֵּין־עֵינֵן: וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשָׁא תּוֹרִין
תְּרִין דְּכָרֵי חֲמִשָּׁה גְּדִי חֲמִשָּׁה אֲמָרִין בְּגִי שְׁנָא
חֲמִשָּׁה דִּין קֶרֶבֶן אַחִירַע בִּר עֵינֵן: פ

שְׁבִיעִי פה זֹאת א חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ
מֵאֵת נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קְעֻרַת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֲשָׂרָה
מִזְרְקֵי־כֶסֶף שְׁנִים עֶשֶׂר כַּפֹּת זָהָב שְׁתֵּים
עֲשָׂרָה: זֹאת א חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ
מֵאֵת נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קְעֻרַת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֲשָׂרָה
מִזְרְקֵי־כֶסֶף שְׁנִים עֶשֶׂר כַּפֹּת זָהָב שְׁתֵּים עֲשָׂרָה:
דָּא חֲנֻכַּת מִדְּבָחָא בְּיוֹמָא דְּרַבִּינָא יְתָה מִן רַבְרָבִי
יִשְׂרָאֵל מְגִיסִי כִסְפָא תְּרַתָּא עֲשָׂרִי מִזְרְקֵי כִסְפָא
תְּרִין עֶשֶׂר בְּזִיכֵי דְּדִּהְבָא תְּרַתָּא עֲשָׂרִי:
פה שְׁלִשִׁים וּמֵאָה הַקְּעֻרָה הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים
הַמִּזְרֹק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף הַכְּלִים אֲלָפִים וְאַרְבַּע־
מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: שְׁלִשִׁים וּמֵאָה הַקְּעֻרָה
הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמִּזְרֹק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף
הַכְּלִים אֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: מָאָה
וּתְלָתִין סְלַעִין הִנֵּה מִתְקַלָּא דְּמִגִּיסְתָּא חֲדָא
דְּכִסְפָא וְשִׁבְעִין דְּמִזְרְקָא חֵד כֹּל כֶּסֶף מְנִיָּא תְּרִין
אֲלָפִין וְאַרְבַּע מָאָה בְּסִלְעֵי קוֹדֶשָׁא: פו כַּפֹּת זָהָב
שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת קְמָצֵת עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכֶּף

יג וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצָּרְעָה מִמִּשְׁפַּחַת הַדָּנִי וּשְׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֲקָרָה וְלֹא יָלְדָה: ^א וַיֵּרָא מִלֵּאד־יְהוָה אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה־נָא אֶת־עֲקָרְךָ וְלֹא יָלְדָתְּ וְהָרִית וְיִלְדָתְּ בֶן: ^ב וַעֲתָה הִשְׁמִרִי נָא וְאַל־תִּשְׁתִּי יֵינִי וְשֹׁכֵר וְאַל־תֹּאכְלִי כָל־טָמֵא: ^ג כִּי הִנֵּךְ הָרָה וְיִלְדָתְּ בֶן וּמִוָּרֶה לֹא־יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ כִּי־נִזְוִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנָּעִר מִן־הַכֶּבֶן וְהוּא יַחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: ^ד וַתָּבֹא הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר לְאִישָׁהּ לֵאמֹר אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי וּמְרָאָהוּ כְּמֵרְאָה מִלֵּאד־הָאֱלֹהִים נִזְרָא מְאֹד וְלֹא שָׁאֲלָתִיהוּ אֶרְמוֹנָה הוּא וְאֶת־שְׁמוֹ לֹא־הִגִּיד לִי: ^ה וַיֹּאמֶר לִי הִנֵּךְ הָרָה וְיִלְדָתְּ בֶן וַעֲתָה אֶל־תִּשְׁתִּי יֵינִי וְשֹׁכֵר וְאַל־תֹּאכְלִי כָל־טָמֵא כִּי־נִזְוִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנָּעִר מִן־הַכֶּבֶן עַד־יוֹם מוֹתוֹ: ^ו וַיַּעֲתֵר מְנוּחַ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר כִּי אֲדוֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ יְבוֹאֲנָא עוֹד אֶלְיָנוּ וַיֹּדְנוּ מִהַנְּעִשָׂה לְנָעִר הַיּוֹלֵד: ^ז וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מְנוּחַ וַיָּבֹא מִלֵּאד־הָאֱלֹהִים עוֹד אֶל־הָאִשָּׁה וְהוּא יוֹשֶׁבֶת בְּשֻׁדָּה וּמְנוּחַ אִישָׁהּ אֵין עִמָּה: ^ח וַתִּמְהַר הָאִשָּׁה וַתֵּרֶץ וַתֵּגֵד לְאִישָׁהּ וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ אֲשֶׁר־בָּא בְּיוֹם אֵלַי: ^ט וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ מְנוּחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ וַיָּבֹא אֶל־הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הֵאתֶמָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי: ^י וַיֹּאמֶר מְנוּחַ עֲתָה יָבֹא דְבָרֶיךָ מִהַיְיָהוּ מִשְׁפַּט־הַנָּעִר וּמַעֲשָׂהוּ: ^{יא} וַיֹּאמֶר מִלֵּאד־יְהוָה אֶל־מְנוּחַ מִכָּל אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי אֶל־הָאִשָּׁה תִשְׁמָר: ^{יב} מִכָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתִי מִנֶּפֶן תֵּיזֵן לֹא תֹאכַל וַיֵּינִי וְשֹׁכֵר אֶל־תִּשְׁתִּי וְכָל־טָמֵא אֶל־תֹּאכַל כָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתִי תִשְׁמָר: ^{יג} וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מִלֵּאד־יְהוָה נַעֲרָה־נָא אוֹתְךָ וְנַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ גְּדִי עֲזִים: ^{יד} וַיֹּאמֶר מִלֵּאד־יְהוָה אֶל־מְנוּחַ אִם־תַּעֲצֹרֵנִי לֹא־אֲכַל בְּלֶחְמְךָ וְאִם־תַּעֲשֶׂה עִלָּה לִיְהוָה תַּעֲלֶנָּה כִּי לֹא־יָדַע מְנוּחַ כִּי־מִלֵּאד־יְהוָה הוּא: ^{טו} וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מִלֵּאד־יְהוָה כִּי שָׁמַךְ כִּי־יָבֹא דְבָרְךָ וּכְבֹדְךָ: ^{טז} וַיֹּאמֶר לוֹ מִלֵּאד־יְהוָה לָמָּה זֶה תִּשְׁאֵל לִשְׁמִי וְהוּא־פְּלֹאִי: ^{יז} וַיָּקָם מְנוּחַ אֶת־גְּדֵי הָעִזִּים וְאֶת־הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל־הַצֹּר וַיִּהְיֶה וּמִפְּלֹא לַעֲשׂוֹת וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רְאִים: ^{יח} וַיְהִי כַּעֲלוֹת הַלֵּל מַעַל הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׁמִימָה וַיַּעַל מִלֵּאד־יְהוָה בְּלֶחֶב הַמִּזְבֵּחַ וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רְאִים וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם אֶרְצָה: ^{יט} וְלֹא־יָסַף עוֹד מִלֵּאד־יְהוָה לְהִרְאֶה אֶל־מְנוּחַ וְאֶל־אִשְׁתּוֹ אֲזִי יָדַע מְנוּחַ כִּי־מִלֵּאד־יְהוָה הוּא: ^כ וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־אִשְׁתּוֹ מוֹת נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ: ^{כא} וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוֹ חֲפֹץ יְהוָה לְהַמִּיתֵנוּ לֹא־לָקַח מִיָּדֵנוּ עִלָּה וּמִנְחָה וְלֹא הִרְאָנוּ אֶת־כָּל־אֱלֹה וְכַעַת לֹא הִשְׁמִיעֵנוּ כְּזֹאת: ^{כב} וַתֵּלֶד הָאִשָּׁה בֶּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שְׁמִשׁוֹן וַיִּגְדַּל הַנָּעִר וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה: ^{כג} וַתַּחֲלֵל רוּחַ יְהוָה לַפְּעָמוֹ בְּמַחְנֶה הָרִן בֵּין צָרְעָה וּבֵין אִשְׁתָּאוֹל:

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד'	120 ד'							
ו', ח' בסיוון	4.07	2.56	4.34	5.42	9.06	12.41	13.17	1947.8	20.16
ז', ט' בסיוון	4.07	2.56	4.34	5.42	9.06	12.41	13.17	1948.1	20.16
ח', י' בסיוון	4.07	2.56	4.34	5.42	9.06	12.41	13.17	1948.5	20.16
ט', י"א בסיוון	4.07	2.56	4.34	5.42	9.06	12.42	13.17	1948.8	20.17
י', י"ב בסיוון	4.07	2.56	4.34	5.42	9.06	12.42	13.17	1949.0	20.17
יא', י"ג בסיוון	4.07	2.56	4.35	5.42	9.06	12.42	13.18	1949.3	20.17
יב', י"ד בסיוון	4.07	2.56	4.35	5.43	9.07	12.42	13.18	1949.6	20.17
יג', ט"ו בסיוון	4.07	2.57	4.35	5.43	9.07	12.42	13.18	1949.8	20.18

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.

לוח ללימוד הרמב"ם ח' בסיוון ה'תשפ"ד – ט"ו בסיוון ה'תשפ"ד

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ח' בסיוון	הלכות גירושין פרק ז-ט.	הל' בכורים פרק ד.	מל"ת שנו.
ז'	ט' בסיוון	פרק י-יב.	פרק ה.	מל"ת שנו.
ח'	י' בסיוון	פרק יג. הלכות יבום וחליצה. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ו.	מל"ת שנו. מ"ע רטז.
ט'	י"א בסיוון	פרק ג-ה.	פרק ז.	מ"ע ריז.
י'	י"ב בסיוון	פרק ו-ח.	פרק ח.	מל"ת שנו.
יא'	י"ג בסיוון	הלכות נערה בתולה. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ט.	מ"ע רכ. ריח. מל"ת שנו. מ"ע ריט. מל"ת שנו.
יב'	י"ד בסיוון	הלכות סוטה. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק י.	מ"ע רכג. מל"ת קד.
יג'	ט"ו בסיוון	פרק ד. פעמי הכן וגו'. ספר קדושה והוא ספר חמישי. הלכות איסורי ביאה. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק יא.	מל"ת קה. של. שלא. שלג. שלד.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש
נשא	19:06	20:28	19:28	20:31	19:19	20:32	19:26	20:28
בהעלותך	19:08	20:30	19:30	20:33	19:21	20:34	19:28	20:30

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחינו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**